SODBA SODIŠČA PRVE STOPNJE (četrti senat)

z dne 17. junija 2009 *

V zadevi T-498/04,

Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group Co. Ltd, s sedežem v Jiande Cityju (Kitajska), ki sta jo sprva zastopala D. Horovitz, odvetnik, in B. Hartnett, barrister, nato D. Horovitz,

tožeča stranka,

ob intervenciji

Association des utilisateurs in distributeurs de l'agrochimie européenne (Audace), ki jo zastopata J. Flynn, QC, in D. Scannell, barrister,

intervenientka,

* Jezik postopka: angleščina.

proti

Svetu Evropske unije, ki ga zastopa J.-P. Hix, zastopnik, skupaj z G. Berrischem, odvetnik,

tožena stranka,

ob intervenciji

Komisije Evropskih skupnosti, ki jo zastopata E. Righini in K. Talabér-Ritz, zastopnici,

intervenientka,

zaradi predloga za razglasitev ničnosti člena 1 Uredbe Sveta (ES) št. 1683/2004 z dne 24. septembra 2004 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve na uvoz glifosata s poreklom iz Ljudske republike Kitajske (UL L 303, str. 1) v delu, ki se nanaša na tožečo stranko,

SODIŠČE PRVE STOPNJE
EVROPSKIH SKUPNOSTI (četrti senat),

v sestavi O. Czúcz, predsednik, I. Labucka (poročevalka), sodnica, in M. Prek, sodnik,

sodna tajnica: K. Pocheć, administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 2. julija 2008

izreka naslednjo

Sodbo

Pravni okvir

1 Člen 2, od (1) do (7), Uredbe Sveta (ES) št. 384/96 z dne 22. decembra 1995 o zaščiti proti dumpinškemu uvozu iz držav, ki niso članice Evropske skupnosti (UL 1996, L 56, str. 1), kakor je bila spremenjena (v nadaljevanju: osnovna uredba), določa za ugotovitev obstoja dampinga pravila, ki se nanašajo na metodo določitve zneska, imenovanega „normalna vrednost“. V odstavku 1 tega člena je tako določena glavna metoda, po kateri „[n]ormalna vrednost običajno temelji na cenah, ki so jih neodvisne stranke plačale ali jih plačujejo v običajnem poteku trgovanja v državi izvoznici“.

2 Člen 2(7) osnovne uredbe določa posebno pravilo za uvoz iz držav brez tržnega gospodarstva. Ta določba se glasi:

„a) V primeru uvoza iz držav brez tržnega gospodarstva […], se določi normalna vrednost na podlagi cene ali računsko določene vrednosti v tretji državi s tržnim gospodarstvom ali cene, ki velja pri izvozu iz te tretje države v druge države, vključno s Skupnostjo, ali, kjer to ni mogoče, na kateri koli drugi razumni osnovi […].

b) Pri proti dampinških preiskavah v zvezi z uvozom iz […] Ljudske republike Kitajske, Ukrajine, Vietnama, Kazahstana ter katere koli države, ki nima tržnega gospodarstva in je članica WTO na dan začetka preiskave, se normalna vrednost določi v skladu z odstavki od 1 do 6, če se na podlagi ustrezno utemeljenih zahtevkov enega ali več proizvajalcev, vključenih v preiskavo, in v skladu z merili in postopki, določenimi v pododstavku (c), pokaže, da za tega proizvajalca ali proizvajalce prevladujejo pogoji tržnega gospodarstva glede proizvodnje in prodaje zadevnega podobnega izdelka. Kadar ni tako, se uporabljajo pravila […] [iz pododstavka] (a).

c) Zahtevek […] [na podlagi določb v pododstavku] (b) mora biti vložen pisno in vsebovati zadostne dokaze, da proizvajalec deluje v pogojih tržnega gospodarstva, to je, če:

– se odločitve podjetij glede cen, stroškov in vložkov, vključno npr. s surovinami, stroški tehnologije in dela, obsegom proizvodnje, prodajo in vlaganji sprejemajo kot odziv na tržne signale, ki odražajo ponudbo in povpraševanje, in brez večjega vmešavanja države s tem v zvezi, stroški za glavne vložke pa v glavnem odražajo tržne vrednosti,

– imajo podjetja jasno določeno zbirko računovodskih evidenc, ki se pregledujejo neodvisno, v skladu z mednarodnimi računovodskimi standardi in se uporabljajo v vse namene,

– proizvodni stroški in finančna situacija podjetij niso podvrženi bistvenemu izkrivljanju, ki se prenaša še iz predhodnega sistema netržnega gospodarstva, zlasti v zvezi z amortizacijo sredstev, druge vrste odpisov, blagovne menjave in plačila preko kompenzacij dolgov,

– za zadevna podjetja velja stečajno pravo in pravo lastninskih razmerij, ki zagotavlja pravno varnost in stabilnost za delovanje podjetij,

in

– se pretvorbe glede menjalnega tečaja izvajajo po tržnem tečaju.

Ocena ali proizvajalec izpolnjuje gornja merila, je sprejeta v treh mesecih po sprožitvi preiskave, po podrobnem posvetovanju Svetovalnega odbora in po tem, ko je dobila industrija Skupnosti priložnost podati svoje pripombe. Ta ocena ostane v veljavi ves čas preiskave.“

3 Člen 11(5) osnovne uredbe določa:

„Ustrezne določbe te uredbe v zvezi s postopki in vodenjem preiskav, razen tistih, ki se nanašajo na roke, se uporabijo za vsak pregled, ki se izvaja v skladu z odstavki 2, 3 in 4 [istega člena] […].“

Dejansko stanje

4 Tožeča stranka, Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group Co. Ltd, je družba kitajskega prava, ki kotira na borzi v Šanghaju. Glifosat je eden glavnih proizvodov, ki jih tožeča stranka proizvaja in prodaja na kitajskem in svetovnem trgu. To je osnovni kemični herbicid, ki ga na široko uporabljajo kmetje po vsem svetu.

5 Svet je februarja 1998 z Uredbo (ES) št. 368/98 (UL L 47, str. 1) uvedel dokončne protidampinške ukrepe na uvoz glifosata s poreklom iz Ljudske republike Kitajske (v nadaljevanju: LRK). Ta uredba je bila spremenjena z Uredbo Sveta (ES) št. 1086/2000 (UL L 124, str. 1) in Uredbo Sveta (ES) št. 163/2002 (UL L 30, str. 1).

6 Komisija je 18. novembra 2002 po objavi obvestila o bližnjem izteku veljavnosti protidampinških ukrepov, ki se uporabljajo za uvoz glifosata s poreklom iz LRK (UL C 120, str. 3), prejela zahtevo European Glyphosate Association (Evropsko glifosatsko združenje, v nadaljevanju: EGZ) za pregled teh ukrepov na podlagi člena 11(2) osnovne uredbe. Komisija je 15. februarja 2003 v skladu s členom 11(2) in (3) osnovne uredbe hkrati objavila obvestilo o začetku vmesnega pregleda protidampinških ukrepov in o začetku pregleda zaradi izteka protidampinških ukrepov, ki se uporabljajo za uvoz glifosata s poreklom iz LRK (UL C 36, str. 18).

7 Tožeča stranka je 4. aprila 2003 po začetku preiskave Komisiji predložila izpolnjen vprašalnik za proizvajalce, ki uveljavljajo status v tržnem gospodarstvu delujočega podjetja (v nadaljevanju: STG), in od nje zahtevala, da ji prizna STG v skladu s členom 2(7)(b) osnovne uredbe. Poleg tega ji je 30. aprila 2003 predložila tudi izpolnjen vprašalnik za proizvajalce izvoznike glifosata v LRK.

8 Pozneje je tožeča stranka odgovorila na več zahtev Komisije za dodatne podatke in se odzvala na pripombe EGZ, s katerimi je to nasprotovalo priznanju STG tožeči stranki. Komisija je med 2. in 4. septembrom 2003 na sedežu tožeče stranke opravila tudi obisk zaradi preveritve.

9 Komisija je 5. decembra 2003 tožečo stranko obvestila, da namerava zahtevo za priznanje STG zavrniti (v nadaljevanju: obvestilo z dne 5. decembra 2003). Tožeča stranka je 16. in 23. decembra 2003 predložila pripombe na to obvestilo.

10 Komisija je z dopisom z dne 6. aprila 2004 potrdila svojo odločitev, da tožeči stranki ne prizna STG.

11 Komisija je 7. aprila 2004 obvestila tožečo stranko o bistvenih dejstvih in ugotovitvah, na podlagi katerih je nameravala predlagati dokončne protidampinške ukrepe. Tožeča stranka je 19. aprila 2004 predložila pripombe na to obvestilo.

12 Svet je 24. septembra 2004 na predlog Komisije sprejel Uredbo (ES) št. 1683/2004 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve na uvoz glifosata s poreklom iz LRK

(UL L 303, str. 1, v nadaljevanju: izpodbijana uredba). V uvodnih izjavah od 13 do 15 izpodbijane uredbe v zvezi z zahtevkom za priznanje STG, ki ga je predložila tožeča stranka, je navedeno:

„(13) Čeprav je bila večina delnic podjetja v lasti posameznikov, je bilo zaradi velike razpršenosti delnic, ki niso bile v državni lasti, in dejstva, da je daleč največji delež delnic v državni lasti, ugotovljeno, da je podjetje pod državnim nadzorom. Poleg tega so upravni odbor imenovali državni delničarji in večina članov odbora je državnih uradnikov ali uslužbencev podjetij v državni lasti. Zato je bilo zaključeno, da je podjetje pod znatnim državnim nadzorom in vplivom.

(14) Poleg tega je bilo ugotovljeno, da je vlada LRK dodelila Kitajski gospodarski zbornici uvoznikov in izvoznikov kovin, rud in kemikalij (KGZKRK) pravico do žigosanja pogodb in preverjanja izvoznih cen za carinjenje. Sistem je vseboval tudi vzpostavitev minimalne cene za izvoz glifosata in omogočal zbornici veto na izvoz, če se teh cen ni upoštevalo.

(15) Posledično je bila po posvetovanju s svetovalnim odborom sprejeta odločitev, da se [tožeči stranki] ne [prizna] [STG], ker podjetje ni ustrezalo kriterijem iz člena 2(7)(c) osnovne uredbe.“

13 V uvodni izjavi 17 izpodbijane uredbe je navedeno:

„Pri tem je bilo ugotovljeno, da je [tožeča stranka] podvržena precejšnjemu državnemu nadzoru pri postavljanju izvoznih cen za zadevni izdelek, kar pojasnjuje štirinajsta uvodna izjava zgoraj. […]“

14 Ker je bil zahtevek za priznanje STG zavrnjen, je bila normalna vrednost v skladu s členom 2(7)(a) osnovne uredbe določena na podlagi podatkov proizvajalcev v tretji državi s tržnim gospodarstvom, in sicer Federativni republiki Braziliji (uvodne izjave od 23 do 30 izpodbijane uredbe).

15 Člen 1 izpodbijane uredbe določa:

„1. Uvede se dokončna protidampinška dajatev na uvoz glifosata, ki spada pod oznaki KN ex2931 00 95(oznaka TARIC 2931 00 95 82) in ex3808 30 27(oznaka TARIC 3808 30 27 19), s poreklom iz [LRK].

[…]

4. Stopnja dajatev na neto ceno franko meja Skupnosti, neocarinjeno, izdelkov iz odstavkov od 1 do 3, je 29,9 %.“

Postopek in predlogi strank

16 Tožeča stranka je 23. decembra 2004 v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje vložila to tožbo.

17 Komisija je z vlogo, vloženo v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 5. aprila 2004, podala predlog za intervencijo v podporo sklepom Sveta. Predsednik prvega senata Sodišča prve stopnje je s sklepom z dne 13. junija 2005 to intervencijo dopustil. Komisija je z dopisom z dne 28. junija 2005 seznanila Sodišče prve stopnje, da se je odpovedala vložitvi intervencijske vloge, vendar pa se bo udeležila obravnave.

18 Association des utilisateurs et distributeurs de l'agrochimie européenne (Združenje uporabnikov in distributerjev kemikalij za kmetijsko uporabo v Evropi, v nadaljevanju: Audace) je 25. aprila 2005 v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje vložilo predlog za intervencijo v podporo predlogom tožeče stranke. Predsednik prvega senata je s sklepom z dne 8. julija 2005 to intervencijo dopustil. Odločitev o utemeljenosti predlogov za zaupno obravnavanje, ki sta jih vložila tožeča stranka in Svet, je pridržal. Nezaupne različice dokumentov, ki so jih predložile stranke, so bile posredovane Audace.

19 Audace je intervencijsko vlogo vložilo 15. septembra 2005, Svet pa je svoja stališča v zvezi s to vlogo predložil 6. decembra 2005.

20 Svet in tožeča stranka sta v dopisih z dne 2. in 15. decembra 2005 navedla, da sta umaknila predloge za zaupno obravnavanje v zvezi z Audace. Zato je bil temu poslan prepis zaupnih dokumentov.

21 Po spremembi sestave senata Sodišča prve stopnje je bil sodnik poročevalec razporejen v četrti senat, temu pa je bila ta zadeva nato dodeljena.

22 Ker član senata ni mogel odločati, je predsednik Sodišča prve stopnje v skladu s členom 32(3) Poslovnika Sodišča prve stopnje določil drugega sodnika, da dopolni senat.

23 Na podlagi poročila sodnika poročevalca je Sodišče prve stopnje (četrti senat) odločilo, da začne ustni postopek in v okviru ukrepov procesnega vodstva pozvalo tožečo stranko, naj odgovori na nekatera vprašanja in predloži dokumentacijo. Tožeča stranka se je na poziv odzvala v predpisanem roku.

24 Stranke, razen Audace, ki se ni udeležilo obravnave, so na obravnavi 2. julija 2008 podale ustne navedbe in odgovore na vprašanja Sodišča prve stopnje.

25 Tožeča stranka Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

– člen 1 izpodbijane uredbe v delu, v katerem se nanaša na tožečo stranko, razglasi za ničen;

– Svetu naloži plačilo stroškov.

26 Audace Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

– člen 1 izpodbijane uredbe v delu, v katerem se nanaša na tožečo stranko, razglasi za ničen;

– Svetu naloži plačilo stroškov v zvezi z intervencijo.

27 Svet predlaga Sodišču prve stopnje, naj:

– tožbo zavrne;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

28 Komisija Sodišču prve stopnje predlaga, naj tožbo zavrne.

Pravo

29 Tožeča stranka v utemeljitev tožbe navaja tri tožbene razloge. Prvi se v bistvu nanaša na kršitev člena 2(7)(c) osnovne uredbe. Drugi se nanaša na neizpolnitev obveznosti iz točke 6 Priloge II k Sporazumu o izvajanju člena VI splošnega sporazuma o carinah in trgovini iz leta 1994 (v nadaljevanju: protidampinški sporazum) in iz člena 18(4) osnovne uredbe ter na kršitev temeljnih pravic tožeče stranke. Tretji tožbeni razlog se nanaša na kršitev načela varstva zaupanja v pravo. Poleg tega tožeča stranka trdi, da institucije Skupnosti niso ustrezno upoštevale protidampinških preiskav, ki so proti njej vzporedno potekale v tretjih državah, in v odgovoru navaja, da zavrnitev priznanja STG pomeni kršitev mednarodnih obveznosti Skupnosti, ki izhajajo iz pravil Svetovne trgovinske organizacije (STO).

30 Pred presojo očitkov, ki so navedeni v prvem tožbenem razlogu (glej točko 43 spodaj in naslednje) in glede na trditve strank v zvezi s sistematiko člena 2(7) osnovne uredbe, dokazno breme v zvezi z ugotovitvijo STG ter razloge za zavrnitev priznanja STG v obravnavani zadevi, je treba pojasniti okvir in predmet tega spora.

Uvodne ugotovitve

31 Opozoriti je treba, da se člen 2(7) osnovne uredbe nanaša na izračun normalne vrednosti pri uvozu iz držav brez tržnega gospodarstva. Normalna vrednost je bila do spremembe, ki jo je uvedla Uredba Sveta (ES) št. 905/98 z dne 27. aprila 1998 o spremembah osnovne uredbe (UL L 128, str. 18), za vse države brez tržnega gospodarstva zmeraj izračunana po tako imenovani metodi „primerljive države“, in sicer na podlagi cene ali računsko določene vrednosti v primerljivem tržnem gospodarstvu tretje države.

32 Vendar pa je iz preambule Uredbe št. 905/98 razvidno, da je Svet leta 1998 menil, da „je proces reforme v Rusiji in v [LRK] v temeljih spremenil njuni gospodarstvi in je pripeljal do pojava podjetij, za katera prevladujejo pogoji tržnega gospodarstva“ in da „sta se obe državi premaknili iz gospodarskega položaja, zaradi katerega se je uporabljala analogna metoda države“ (četrta uvodna izjava). Svet je zato presodil, da „je [bilo] primerno pregledati proti dampinško prakso Skupnosti, da se bodo lahko upoštevale spremenjene gospodarske razmere“ v dveh zgoraj omenjenih državah, in da „je [bilo] zlasti primerno določiti, da se [je] lahko normalna vrednost določa[la] v skladu s pravili, ki se uporabljajo za države s tržnim gospodarstvom v primerih, kjer je [bilo] mogoče dokazati, da tržni pogoji prevladujejo za enega ali več proizvajalcev, ob upoštevanju preiskave v zvezi s proizvodnjo in prodajo zadevnega proizvoda“ (peta uvodna izjava). Svet je nazadnje pojasnil, „da [naj bi se] izvajalo preverjanje glede tega, ali tržni pogoji prevladujejo, na podlagi primerno utemeljenih zahtev enega ali več proizvajalcev, ki so predmet preiskave“ (šesta uvodna izjava).

33 Tako se po tej spremembi normalna vrednost v skladu s členom 2(7)(b) osnovne uredbe pri preiskavah v zvezi z uvozom iz LRK določi v skladu s členom 2, od (1) do (6), iste uredbe, če se na podlagi ustrezno utemeljenih zahtev enega ali več proizvajalcev, vključenih v preiskavo, in v skladu z merili in postopki, določenimi v členu 2(7)(c) navedene uredbe, ugotovi, da ta proizvajalec ali ti proizvajalci delujejo v pogojih tržnega gospodarstva glede proizvodnje in prodaje zadevnega podobnega izdelka. Če pa ni tako, se uporabi metoda primerljive države, določena v členu 2(7)(a) osnovne uredbe.

34 Kot je Sodišče prve stopnje že razsodilo, iz člena 2(7) osnovne uredbe in zgoraj navedenih uvodnih izjav Uredbe št. 905/98 izhaja, da morajo institucije Skupnosti v primeru, kakršen se obravnava v tej zadevi, preveriti vsak primer posebej, ker LRK še ni mogoče šteti za državo s tržnim gospodarstvom. Normalne vrednosti izdelka s poreklom iz Kitajske torej ni mogoče določiti v skladu s pravili, ki se uporabljajo za države s tržnim gospodarstvom, razen „če se dokaže […], da pogoji tržnega gospodarstva za tega proizvajalca oz. proizvajalce prevladujejo“ (glej v tem smislu sodbo Sodišča prve stopnje z dne 28. oktobra 2004 v zadevi Shanghai Teraoka Electronic proti Svetu, T-35/01, ZOdl., str. II-3663, točka 52).

35 Poleg tega iz zgoraj navedenih določb izhaja, da dokazno breme nosi proizvajalec izvoznik, ki želi, da se mu prizna STG. Člen 2(7)(c) osnovne uredbe namreč določa, da zahtevek „mora […] vsebovati zadostne dokaze“. Zato institucijam Skupnosti ni treba dokazati, da proizvajalec izvoznik ne izpolnjuje pogojev, ki se zahtevajo za pridobitev navedenega statusa. Nasprotno, institucije Skupnosti morajo presoditi, ali dokazi, ki jih je predložil proizvajalec izvoznik, zadostujejo za ugotovitev, da so vsi pogoji iz člena 2(7)(c) osnovne uredbe izpolnjeni (zgoraj v točki 34 navedena sodba Shanghai Teraoka Electronic proti Svetu, točki 53 in 54).

36 Iz navedenega je razvidno, da se STG ne sme priznati, če obstaja dvom glede vprašanja, ali so pogoji, določeni v členu 2(7)(c) osnovne uredbe izpolnjeni, ker zadevni

proizvajalec izvoznik med drugim ni predložil ali ni mogel predložiti potrebnih podatkov ali ker v preiskavi ni popolnoma sodeloval in zato institucije Skupnosti ne morejo preveriti, ali obstajajo pogoji tržnega gospodarstva ali ne.

37 Iz sodne prakse prav tako izhaja, da imajo institucije Skupnosti pri presoji dejanskih pravnih in političnih razmer v zadevni državi, da bi se ugotovilo, ali se izvozniku lahko prizna STG, široko diskrecijsko pravico. Iz tega izhaja, da mora biti nadzor sodišča Skupnosti nad takšno presojo institucij omejen samo na preverjanje upoštevanja postopkovnih pravil, pravilnosti ugotovljenega dejanskega stanja, na katerem temelji izpodbijana izbira, in neobstoja očitne napake pri presoji tega dejanskega stanja in neobstoja zlorabe pooblastil (glej zgoraj v točki 34 navedeno sodbo Shanghai Teraoka Electronic proti Svetu, točki 48 in 49 in navedena sodna praksa).

38 V obravnavani zadevi med strankami ni sporno, da je bil STG tožeči stranki zavrnjen le zato, ker ni dokazala, da izpolnjuje pogoj, določen v členu 2(7)(c), prva alinea, osnovne uredbe, in zlasti ne pogoja, s katerim se želi zagotoviti, „da se odločitve podjetij glede cen, stroškov in vložkov […] sprejemajo kot odziv na tržne signale, ki odražajo ponudbo in povpraševanje, in brez večjega vmešavanja države s tem v zvezi […]“.

39 Kot trdi tožeča stranka, iz obvestila z dne 5. decembra 2003 je namreč razvidno, da je Komisija ugotovila, da so bila preostala merila, določena v členu 2(7)(c), od druge do pete alinee, osnovne uredbe, izpolnjena. Poleg tega Komisija v zvezi s členom 2(7)(c), prva alinea, ni izrazila nobenega nasprotovanja glede stroškov za glavne vložke, ki morajo v skladu s to določbo „v glavnem odraža[ti] tržne vrednosti“. Komisija je ugotovila, da so bile takrat, kadar je bilo mogoče primerjati cene surovin, ki so na voljo na domačem trgu, s cenami uvoženih, ugotovljene le majhne razlike. Prav tako je Svet

v svojih pisnih vlogah priznal, da STG tožeči stranki ni bil odobren, ker so institucije ugotovile, da ni dokazala, da je sprejemala odločitve brez večjega vmešavanja države.

40 Iz navedenega izhaja, da je bila tožeča stranka popolnoma seznanjena z razlogi za zavrnitev njenega zahtevka za priznanje STG in da v izpodbijani uredbi v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, neobstoja natančnih navedb glede tega, katera merila iz člena 2(7)(c) osnovne uredbe niso bila izpolnjena, ni mogoče šteti za dokaz o neobjektivnosti in nepristranskosti institucij. Poleg tega je iz trditev tožeče stranke jasno, da je popolnoma razumela pomen zavrnitve zahtevka za priznanje STG.

41 Kot izhaja iz izpodbijane uredbe in kot je Svet poudaril v svojih pisnih vlogah, je ugotovitev institucij, da tožeča stranka ni dokazala, da je izpolnjevala pogoj, določen v členu 2(7)(c), prva alinea, osnovne uredbe, v bistvu temeljila, prvič, na ugotovitvah o državnem nadzoru tožeče stranke in ugotovitvah o imenovanju in sestavi njenega upravnega odbora (uvodna izjava 13 izpodbijane uredbe) ter, drugič, na ugotovitvi znatnega nadzora, ki ga pri postavljanju izvoznih cen za zadevni izdelek s strani tožeče stranke izvaja država s postopkom žigosanja in preverjanja pogodb o izvozu (uvodna izjava 14 izpodbijane uredbe, pojasnjena z uvodno izjavo 17 te uredbe).

42 V tem kontekstu je treba ugotoviti, da prvi tožbeni razlog, ki se v bistvu nanaša na kršitev člena 2(7)(c) osnovne uredbe, vsebuje najprej trditev, da institucije niso preučile, ali so bile odločitve tožeče stranke v zvezi s cenami in stroški vložkov sprejete kot odziv na tržne signale, in ali so bile sprejete brez znatnega vmešavanja države. Zato se ti očitki v glavnem nanašajo na razloge, navedene v uvodni izjavi 13, in jih je torej treba preučiti v tem kontekstu. Nato je treba ločeno obravnavati očitke, s katerimi se izpodbija presoja institucij v zvezi z izvoznimi cenami.

Očitki glede presoje Sveta v zvezi z državnim nadzorom tožeče stranke in imenovanjem ter sestavo njenega upravnega odbora

43 Tožeča stranka trdi, da je Svet, da bi presodil, ali je tožeča stranka delovala v pogojih tržnega gospodarstva, uporabil merilo, ki ni v skladu s členom 2(7)(c) osnovne uredbe. Meni, da je predložila zadostne dokaze za ugotovitev, da so bile njene odločitve v zvezi s cenami in stroški vložkov sprejete kot odziv na tržne signale, ki odražajo ponudbo in povpraševanje, brez večjega vmešavanja države v zvezi s tem, in da Svet teh dokazov ni primerno upošteval. Zato poudarja, da ugotovitve, navedene v uvodni izjavi 13 izpodbijane uredbe, ki se nanašajo na manjšinski delež države in imenovanje ter sestavo upravnega odbora, tudi ob predpostavki, da so v skladu z dokazi iz spisa, same po sebi ne omogočajo utemeljitve zavrnitve priznanja STG. Vendar pa tožeča stranka izpodbija tudi pravilnost dejstev v presoji Sveta in trdi, da je ta v nasprotju z dokazi iz upravnega spisa.

44 Sodišče prve stopnje meni, da je treba te očitke obravnavati skupaj.

Trditve strank

45 Tožeča stranka trdi, da je popolnoma zadostila dokaznemu bremenu s tem, da je na začetku preiskave predložila dokaze, ki so zadostovali za ugotovitev, da so bile njene poslovne odločitve sprejete kot odziv na tržne signale, ki odražajo ponudbo in povpraševanje, brez večjega vmešavanja države v zvezi s tem.

46 Tožeča stranka se v zvezi s tem sklicuje na dokaze glede svojih cen, stroškov in nakupa vložkov. Predvsem zatrjuje, da je dokazala, da je dosegla cene tako, da bi enakovredno zagotovila, prvič, da bi te zadostovale za kritje vseh proizvodnih stroškov družbe in, drugič, hkrati zagotovile razumni dobiček, ter da so bile, kot naj bi Komisija priznala

v obvestilu z dne 5. decembra 2003, cene domačih in uvoženih surovin skoraj enake, kar dokazuje, da je tožeča stranka nabavljala surovine na nacionalnem trgu po cenah, ki odražajo tržne.

47 Tožeča stranka poudarja, da Svet v izpodbijani uredbi ni navedel, da se je država znatno vmešavala v njene poslovne odločitve. Prav tako naj v spisu preiskave ne bi bilo dokazov, da tožeča stranka pri odločitvah glede cen, stroškov in vložkov ni upoštevala tržnih signalov, ki odražajo ponudbo in povpraševanje, brez večjega vmešavanja države. Tožeča stranka poleg tega trdi, da je Komisija med pregledom na kraju samem preučila njene dokumente, ki se nanašajo na cene, stroške in nakupe vložkov, da ni izrazila nobenega pomisleka v zvezi z njihovo resničnostjo in da ti dokazi niso bili ne izpodbijani ne ovrženi z ugotovitvami institucij.

48 Tožeča stranka v zvezi s presojo Sveta v uvodni izjavi 13 izpodbijane uredbe, da „je [bilo] podjetje pod znatnim državnim nadzorom in vplivom“, meni, da ta ne izpolnjuje merila iz člena 2(7)(c), prva alinea, osnovne uredbe in da torej ne omogoča zavrnitve zahtevka za priznanje STG.

49 Poudarja, da besedilo te določbe institucijam Skupnosti nalaga presojo, ali dokazi, ki jih je predložil proizvajalec izvoznik, zadostujejo za ugotovitev, da ta pri poslovnih odločitvah upošteva tržne signale, ki odražajo ponudbo in povpraševanje, in jih sprejema brez večjega vmešavanja države. Tako bi bilo treba presoditi neobstoj „večjega vmešavanja države“ objektivno in konkretno ter na podlagi dokazov „v zvezi“ z vsakim vidikom poslovnih odločitev, navedenih v členu 2(7)(c), prva alinea, osnovne uredbe. Po njenem mnenju ob upoštevanju pomena besede „vmešavanje“ položaj, v katerem država bodisi ni vpletena v poslovne odločitve bodisi je vpletena, vendar ne preprečuje upoštevanja tržnih signalov, ki odražajo ponudbo in povpraševanje, ne pomeni „vmešavanja“ v smislu člena 2(7)(c), prva alinea, osnovne uredbe. Tožeča stranka poleg tega opozarja, da ta določba dovoljuje vmešavanje države, razen če to ni „večje“.

50 Glede tega Audace dodaja, da pojem „vmešavanje“ (interference) v angleškem jeziku jasno pomeni „element poseganja, manipulacije ali dejanskega vpliva“. Navaja, da je to „prehodni pojem“ in da se mora država vmešavati „v“ (interfere with) posamezno odločitev ali ravnanje, ki mora spadati v eno od kategorij, navedenih v členu 2(7)(c), prva alinea, osnovne uredbe. Besedilo te določbe v drugih uradnih jezikih naj bi to razlago potrjevalo („intervention significative“ v francoski različici in „Staatseingriffe“ v nemški). Po mnenju Audace se tega pojma ne da veljavno primerjati s pojmoma „nadzor“ ali „vpliv“, ki sta „neprehodna pojma“, saj ima lahko država določen vpliv, ne da bi zato dejansko spreminjala odločitve ali ravnanja. Poleg tega naj bi uporaba izraza „v zvezi s tem“ to vmešavanje povezovala z odločitvami v zvezi s cenami in stroški vložkov.

51 Natančneje, tožeča stranka poudarja, da merilo, določeno v členu 2(7)(c), prva alinea, osnovne uredbe, ni nadzor, in zato meni, da manjšinski delež države ni dejavnik, ki bi omogočil sklep, da pogoj iz te določbe ni bil izpolnjen. Poleg tega trdi, da v nobeni objavljeni odločitvi ni bilo zavrnjeno priznanje STG družbi zaradi manjšinskega deleža države ali družb v državni lasti in da je Komisija med preiskavo morala presoditi, da ta delež ni preprečeval priznanja STG, saj sicer nadzor, ki ga je opravila na kraju samem, ne bi imel smisla.

52 Tožeča stranka prav tako izpodbija upoštevnost trditev institucij glede imenovanja in sestave njenega upravnega odbora. V zvezi z zatrjevanim imenovanjem upravnega odbora s strani državnih delničarjev poudarja, da na podlagi dejstva, da večina drugih delničarjev ne sodeluje na letni skupščini, ni mogoče sklepati, da država znatno posega v njene poslovne odločitve. Poleg tega trdi, da člani upravnega odbora ne predstavljajo določenega delničarja in se ne vmešavajo v odločitve družbe glede cen, stroškov in vložkov. Takšno vmešavanje naj bi bilo hkrati v nasprotju s kitajskim zakonom o gospodarskih družbah in statutom tožeče stranke. Tožeča stranka zato meni, da navzočnost domnevnih državnih uradnikov ali oseb iz državnih podjetij v upravnem

odboru ni dokaz, na podlagi katerega je samo po sebi mogoče sklepati, da pogoj, določen v členu 2(7)(c), prva alinea, osnovne uredbe, ni bil izpolnjen.

53 Tožeča stranka trdi, da razlaga Sveta pomeni, da v praksi zaradi manjšinskega deleža države veliko sodobnih in dobro upravljanih kitajskih gospodarskih družb z omejeno odgovornostjo ne bi moglo dokazati, da „tržni pogoji prevladujejo za enega ali več proizvajalcev, ob upoštevanju preiskave v zvezi s proizvodnjo in prodajo zadevnega proizvoda“, kar naj bi bilo v nasprotju s ciljem, ki se ga je želelo doseči s sprejetjem Uredbe št. 905/98. Tožeča stranka meni, da je sama simboličen primer take kitajske novoustanovljene in delujoče družbe, ki kotira na borzi in posluje brez omejitev v pogojih tržnega gospodarstva, da bi se čim bolj povečali dobički in vrednost dividend, ki se razdelijo delničarjem. Poleg tega trdi, da znatni državni deleži v družbah Evropske unije kažejo, da delniška udeležba države ne obsega državnega vmešavanja v poslovne odločitve družbe. Prav tako naj bi bile osebe, povezane z javnim sektorjem, povezane z več najbolj konkurenčnimi družbami Unije.

54 Poleg tega tožeča stranka trdi, da tudi ob predpostavki, da je manjšinski delež države upošteven, kot zatrjuje Svet, ta ne bi zadostoval za utemeljitev zavrnitve zahtevka za priznanje STG v obravnavanem primeru, saj dokazi, ki jih je predložila tožeča stranka, dokazujejo, da se delničarji niso vmešavali v odločitve družbe glede cen, stroškov in vložkov in da glede teh državna udeležba ni preprečevala odzivanja na tržne signale, ki odražajo ponudbo in povpraševanje. Tožeča stranka poudarja, da institucije v svojih pisnih vlogah niso preučile ali ovrgle nobene od njenih trditev v zvezi z „zaščitnimi ukrepi“, ki preprečujejo državi vmešavanje v njene poslovne odločitve. Ta pristop naj bi bil v nasprotju z običajno prakso institucij, v skladu s katero naj bi te tudi v zvezi z družbami, v katerih je popolna ali večinska lastnica država, natančno presojale ukrepe, ki jih je zadevna družba sprejela za preprečevanje vmešavanja države v zadevnih okoliščinah.

55 Tožeča stranka vsekakor izpodbija pravilnost dejstev v trditvah institucij.

56 Prvič, tožeča stranka trdi, da v nasprotju s trditvami institucij državno lastništvo manjšinskega deleža v njenem kapitalu državi ne omogoča, ne pravno ne dejansko, da bi nadzorovala tožečo stranko, saj kot naj bi dokazala med preiskavo, veljavna pravila in njen statut vsebujejo zagotovila, ki preprečujejo vmešavanje delničarjev, ki so javni subjekti, v njene poslovne odločitve ali upravljanje družbe in jim prepoveduje ogrožanje legitimnih pravic in interesov družbe ter drugih delničarjev. Poleg tega trdi, da udeležba enega od delničarjev, ki so javni subjekti, izvira iz običajnega gospodarskega posla.

57 Drugič, tako kot naj bi tožeča stranka dokazala med preiskavo in v nasprotju z navedbo Sveta v izpodbijani uredbi, naj člane njenega upravnega odbora ne bi imenovala država, ampak naj bi jih izvolila skupščina delničarjev. Kot naj bi še pojasnila, naj bi bili tožeča stranka in njeni delničarji „varovani“ proti takšnemu vmešavanju s kitajskim zakonom o družbah, svojim statutom in pravili o kotaciji na borzi v Šanghaju.

58 Tretjič, tožeča stranka prereka trditev Sveta, da je bila „večina članov odbora […] državnih uslužbencev ali uslužbencev podjetij v državni lasti“. V zvezi s tem zatrjuje, da je po eni strani dokazala, da nobeden od njenih članov upravnega odbora ali direktorjev ni bil državni uradnik in da je kitajski zakon o gospodarskih družbah, ki je povzet v njenem statutu, državnim uradnikom prepovedoval, da prevzamejo položaj člana upravnega odbora, nadzornika ali direktorja družbe, ter po drugi strani, da sta bila le dva člana odbora (od devetih) direktorja državnih družb, v obravnavani zadevi dveh družb, ki sta bili delničarki tožeče stranke. Tožeča stranka v repliki na trditve, ki jih je Svet navedel v odgovoru na tožbo, trdi, da je napačno šteti, da so bili njeni člani odbora povezani z državo zgolj na podlagi dejstva, da jih je ta zaposlovala, ali ker so bili profesorji univerz, ki so državne izobraževalne ustanove.

59 Nazadnje, tožeča stranka in Audace prerekata trditve, ki jih je v postopku navajal Svet, da bi utemeljil svoj pristop.

60 Prvič, tožeča stranka v zvezi s trditvami Sveta, da dokazi, ki omogočajo presojo, ali tožeča stranka opravlja „posle“ kot odziv na tržne signale, nikakor niso upoštevni v zvezi z vprašanjem vmešavanja države, trdi, da iz sodne prakse in prakse samih institucij izhaja, da pomeni vsaka alinea člena 2(7)(c) pogoj, ki se nanaša na celoto dejanskih okoliščin, ki jih je treba obravnavati skupaj. Pet alinej tega člena naj bi se nanašalo na pet glavnih vidikov bistvenih značilnosti, ki jih morajo imeti subjekti, ki delujejo v sistemu tržnega gospodarstva. Pogoj, določen v prvi alinei, naj bi se nanašal na način, na katerega zadevni subjekt sprejema poslovne odločitve in naj bi bil namenjen presoji, ali so bile te odločitve sprejete „s strani podjetja in za poslovanje“, ali pa so jih „izkrivili“ drugi razlogi, ki prevladujejo v sistemih, ki niso tržno gospodarstvo. Tožeča stranka zatrjuje, da če institucije v obravnavani zadevi priznajo, da so bile njene poslovne odločitve „sprejete kot odziv na tržne signale, ki odražajo ponudbo in povpraševanje“, in da „stroški za glavne vložke […] v glavnem odražajo tržne vrednosti“, velja domneva, da so bile te odločitve prav tako sprejete „brez večjega vmešavanja države v zvezi s tem“, in to še toliko bolj, saj spis ne vsebuje nobenega nasprotnega dokaza, pogoji, navedeni v preostalih štirih alineah člena 2(7)(c) osnovne uredbe, pa so v celoti izpolnjeni.

61 Audace tudi poudarja, da je namen člena 2(7)(c) osnovne uredbe določiti merila za opredelitev, ali je treba zadevna podjetja obravnavati enako kot družbe tržnega gospodarstva, da bi se določila normalna vrednost proizvodov. Kar naj bi bilo za to presojo bistvenega pomena, je vprašanje, ali so te družbe odločitve sprejele ob upoštevanju trga. Po mnenju Audace morajo tako institucije Skupnosti preveriti, ali ima državni vpliv učinek „kontaminacije upoštevnih odločitev“, tako da za njih ne veljajo tržna načela. Audace meni, da razlaga Sveta ni v skladu s tem namenom.

62 Drugič, tožeča stranka v zvezi s trditvijo Sveta, da ni treba presoditi, ali se je država vmešavala v neke poslovne odločitve, ker „je LRK še vedno država, ki nima tržnega gospodarstva, v kateri le nekatere družbe delujejo v pogojih tržnega gospodarstva“, trdi, da je Svet leta 1998 formalno priznal veliko spremembo kitajske ekonomije, ki utemeljuje spremembo člena 2(7) osnovne uredbe. Poleg tega naj bi iz prakse odločanja institucij izhajalo, da priznanje STG podjetjem s sedežem v LRK še zdaleč ni tako

izjemno. Audace glede tega dodaja, da je namen člena 2(7)(b) osnovne uredbe omogočiti kvalificiranim kitajskim izvoznikom, pa čeprav bi jih bilo malo, da v posameznih primerih dokažejo, da za njih veljajo načela tržnega gospodarstva, saj je LRK članica STO. Pristop Sveta naj bi izkrivljal ta proces in prejudiciral odgovor, ki ga je treba podati.

63 Tretjič, tožeča stranka v odgovoru na trditve Sveta v zvezi z dokaznim bremenom, ki ga nosi zadevni izvoznik, in diskrecijsko pravico institucij Skupnosti poudarja, da so bile omejitve pooblastil Sveta jasno določene s sodno prakso, in zlasti zatrjuje, da je med postopkovnimi jamstvi, ki jih pravni red Skupnosti podeljuje v upravnih postopkih, med drugim navedena obveznost pristojne institucije, da skrbno in nepristransko preuči vse upoštevne vidike posamezne zadeve, pravica zainteresirane osebe, da predstavi svoje stališče, in pravica do zadostno obrazložene odločbe. Tožeča stranka meni, da v obravnavani zadevi institucije očitno niso izpolnile teh obveznosti in da zato njihova presoja dejstev ni bila pravilna.

64 Četrtič, tožeča stranka trdi, da se v nasprotju s tem, kar trdi Svet v odgovoru na tožbo, člena 2(7)(b) in (c) osnovne uredbe ne sme razlagati ozko in da bi moral biti pristop institucij prožen in dopuščati možnost, da čedalje več družb izpolnjuje merila za STG. Poudarja namreč, da ta določba pomeni „izjemo od izjeme“, in sicer izjemo od metode primerljive države, ki naj bi bila v skladu z osnovno uredbo in protidampinškim sporazumom sama po sebi izjema od glavne metode za določitev normalne vrednosti. Poleg tega naj bi bila to v skladu s Protokolom o pristopu LRK k STO, ki je priložen k Sklepu ministrske konference STO z dne 10. novembra 2001 (WT/L/432 z dne 23. novembra 2001, v nadaljevanju: Protokol o pristopu LRK k STO), začasna in prehodna rešitev.

65 Nazadnje, tožeča stranka prav tako prereka trditve Sveta, da je sklicevanje na kitajsko pravo družb neupoštevno. Meni, da so te v nasprotju s prizadevanji LRK za vzpostavitev tržnega gospodarstva in v protislovju z razlogi za uvedbo STG v osnovno uredbo. Poleg tega trdi, da je bila ta zakonodaja sprejeta dovolj zgodaj in uveljavlja pravila, ki so podobna tistim, ki veljajo v glavnih sodobnih gospodarstvih, med katerimi so tudi gospodarstva različnih držav članic Skupnosti.

66 Svet trdi, da je razlaga tožeče stranke in Audace glede člena 2(7)(c), prva alinea, osnovne uredbe napačna in da so institucije v obravnavanem primeru uporabile ustrezno metodo. Zlasti poudarja, da iz sodne prakse izhaja, da je metoda določitve normalne vrednosti, ki je določena v členu 2(7)(b) osnovne uredbe, izjema od posebne metode, ki jo določa člen 2(7)(a), in jo je zato treba razlagati ozko. Poleg tega opozarja, da dokazno breme, ali so vsa merila izpolnjena, nosi zadevni proizvajalec in da imajo institucije široko diskrecijsko pravico v zvezi s priznanjem STG.

67 Svet meni, da se z „večjim vmešavanjem države“ v smislu člena 2(7)(c), prva alinea, osnovne uredbe, od institucij ne zahteva, da presodijo, ali se je država vmešavala v posamezne poslovne odločitve, ali država sprejema takšne odločitve, oziroma ali preprečuje, da bi bile sprejete. Zadostovalo naj bi dokazati, da država izvaja znaten nadzor nad izvoznikom v LRK.

68 Svet v zvezi s tem navaja, da je LRK še vedno država, ki nima tržnega gospodarstva, v kateri le nekatere družbe delujejo v pogojih tržnega gospodarstva. Zato meni, da za ugotovitev, da se država vmešava v poslovne odločitve, zadostuje dokazati, da ima država pomembno vlogo v celotnem postopku odločanja družbe. To vmešavanje bi imelo lahko različne oblike, vključno s sodelovanjem na sestankih delničarjev in upravnega odbora.

69 Po mnenju Sveta se namreč država, če nadzoruje družbo, prav tako vmešava v njene odločitve, čeprav, kot zahteva Audace, ne „posega“ v poslovne odločitve, z njimi ne „manipulira“, niti jih ne „kontaminira.“ V tem primeru naj bi bile odločitve družbe odločitve države, ki jih ta sprejme na podlagi splošnega nadzora, ki ga izvaja, in bi bile nujno tiste vrste odločitev, ki so navedene v členu 2(7)(c), prva alinea, osnovne uredbe. Tako po mnenju Sveta državno lastništvo delnic, če pomeni državni nadzor, prav tako pripelje do vmešavanja države, ki je po definiciji večje.

70 Svet poudarja, da sta v skladu s členom 2(7)(c), prva alinea, osnovne uredbe vmešavanje države in tržne cene dve različni vprašanji in da namen pogojevanja priznanja STG ni le preverjanje, ali cene in stroški odražajo tržne vrednosti. Tako kot naj bi namreč izhajalo iz uporabe veznika „in“ v besedilu člena 2(7)(c), prva alinea, osnovne uredbe, bi moral izvoznik dokazati dve različni dejstvi, in sicer, prvič, da so njegove odločitve sprejete kot odziv na tržne signale in, drugič, da so njegove odločitve sprejete brez večjega vmešavanja države. Svet zato trdi, da dokazi glede cen posameznih poslov niso upoštevni za vprašanje državnega nadzora, in ne obravnava tožbenih navedb tožeče stranke glede tega vprašanja.

71 Poleg tega meni, da če bi se zahtevali dokazi glede posameznih poslovnih odločitev, bi to izvozniku dejansko onemogočilo dokazati, da je prvo merilo izpolnjeno. Zato naj bi načeloma zadostovalo, da izvoznik na splošno dokaže, da ga država ne nadzoruje in da deluje, ne da bi bil podvržen večjemu vmešavanju države, saj bi to pomenilo, da se država ne vmešava niti v njegove poslovne odločitve.

72 Poleg tega Svet izpodbija obstoj ustaljene prakse, v skladu s katero naj bi institucije podrobno presojale ukrepe, ki jih je preiskovani izvoznik sprejel za preprečevanje vmešavanja države. Svet vsekakor meni, da tožeča stranka med preiskavo ni dokazala,

da je dejansko sprejela ukrepe za preprečevanje državnega vpliva. Poudarja, da bi upoštevni ukrepi v zvezi s tem lahko bili na primer ukrepi v zvezi s sestavo upravnega odbora (katerega člani ne bi bili niti državni uradniki niti osebe, povezane z državo) ali ukrepi v zvezi s pravili glasovanja (ki preprečujejo, da ima delničar, ki je javni subjekt, manjšinski delež, s katerim se lahko prepreči sprejemanje odločitev, kar bi omogočilo večini delničarjev, ki niso javni subjekti, da nadzorujejo družbo). Vendar naj bi bil edini ukrep, na katerega se sklicuje tožeča stranka, kitajski zakon o družbah, ki pa ni ukrep, ki bi ga sprejela tožeča stranka. Po mnenju Sveta bi, če bi lahko le kitajski zakon o družbah omogočal preprečevanje državnega vpliva, lahko vse državno nadzorovane družbe na podlagi takšnega zakona zahtevale priznanje STG, kar bi v praksi zato pomenilo, da presoja STG ne bi imela smisla.

73 V zvezi s primerjavo položaja tožeče stranke s položajem podjetja v državi s tržnim gospodarstvom Svet poudarja, da ta ne upošteva dejstva, da je LRK še vedno država, ki nima tržnega gospodarstva, in da v teh okoliščinah državno nadzorovana podjetja po definiciji ne delujejo v pogojih tržnega gospodarstva.

74 Svet dodaja, da je dejstvo, ali udeležba države pri celotnem postopku odločanja družbe zadostuje za ugotovitev „vmešavanja“ v smislu člena 2(7)(c), prva alinea, osnovne uredbe, odvisno od okoliščin vsakega primera. Institucije naj bi v obravnavanem primeru ugotovile, da so razlogi za zavrnitev iz izpodbijane uredbe „obravnavani skupaj“ zadostovali za ugotovitev, da tožeča stranka ni dokazala, da je delovala brez vmešavanja države.

75 Nazadnje, Svet v nasprotju s trditvami tožeče stranke trdi, da so razlogi iz uvodne izjave 13 izpodbijane uredbe podprti z upravnim spisom.

76 Prvič, Svet poudarja, da je ugotovitev institucij, da je država nadzorovala tožečo stranko, čeprav ni imela večinskega deleža, temeljila na presoji razporeditve delnic. Državni delež (40,98 %) naj bi bil namreč izjemno zgoščen in razporejen le med tri javne subjekte, medtem ko naj bi bil zasebni delež (59,02 %) široko razpršen in tako omogočal delničarjem, ki so javni subjekti, da nadzorujejo skupščine delničarjev. Poleg tega naj bi bilo dejstvo, da neenaka razporeditev deleža, ki ga imajo javni subjekti, glede na zasebni delež državi omogoča nadzor družbe, potrjeno z načinom zastopanja deležev na letni skupščini delničarjev, ki je potekala med preiskavo, kjer je bilo 90 % zastopanih delnic v lasti države ali javnih podjetij.

77 Drugič, Svet navaja, da ker so bili člani upravnega odbora tožeče stranke izvoljeni na skupščinah delničarjev, ki jih, kot je razvidno iz navedenega, nadzorujejo delničarji, ki so javni subjekti, so *de facto* ti zadnji imenovali upravni odbor.

78 Tretjič, Svet v zvezi s sestavo upravnega odbora trdi, da je iz razpredelnice, ki jo je tožeča stranka predložila v dopisu z dne 10. septembra 2003, v odgovor na zahtevo Komisije za posredovanje podatkov, jasno razvidno, da le dva od devetih članov upravnega odbora nista bila povezana z državo. Vsi drugi člani naj bi bili zaposleni pri državnih ali državno nadzorovanih podjetjih ali ustanovah. V državah brez tržnega gospodarstva naj bi se lahko domnevalo, da država nadzira vse gospodarske dejavnosti, in bi si zato bilo težko predstavljati, da zaposleni pri državnih ali državno nadzorovanih subjektih ne bi mogli biti podvrženi vplivu delodajalca, namreč države, in da ne bi ravnali enako kot državni uradniki.

Presoja Sodišča prve stopnje

79 Opozoriti je treba, da je Svet v uvodni izjavi 13 izpodbijane uredbe ugotovil:

„Čeprav je bila večina delnic podjetja v lasti posameznikov, je bilo zaradi velike razpršenosti delnic, ki niso bile v državni lasti, in dejstva, da je daleč največji delež delnic v državni lasti, ugotovljeno, da je podjetje pod državnim nadzorom. Poleg tega so upravni odbor imenovali državni delničarji in večina članov odbora je državnih uradnikov ali uslužbencev podjetij v državni lasti. Zato je bilo zaključeno, da je podjetje pod znatnim državnim nadzorom in vplivom".

80 Najprej je treba poudariti, da v nasprotju s tem, na kar se zdi, da namiguje tožeča stranka (glej zgoraj točko 56), institucije nikakor niso trdile, ne v izpodbijani uredbi ne med preiskavo, da je bila država neposredno vpletena v odločitve v zvezi s tekočim poslovanjem tožeče stranke, da so delničarji, ki so javni subjekti, ogrožali legitimne pravice in interese družbe ter drugih delničarjev, ali da način, na katerega je država pridobila svoj delež, ni bil skladen s pogoji tržnega gospodarstva. Institucije so se, razen trditev v zvezi z upravnim odborom tožeče stranke, omejile na ugotovitev obstoja državnega nadzora na podlagi presoje v zvezi z razporeditvijo delnic tožeče stranke, ne da bi se izrekle o vprašanju, kako se je oziroma kako se je lahko izvajal ta nadzor v praksi. Tožeča stranka torej ni prerekala trditve Sveta, da so skupščine delničarjev, vključno s tistimi, na katerih je bilo odločeno o sestavi upravnega odbora, nadzorovali delničarji, ki so javni subjekti.

81 Torej je treba presoditi, ali je ugotovitev takšnega državnega nadzora omogočala utemeljiti zavrnitev priznanja STG.

82 V zvezi s tem je treba poudariti, da državni „nadzor“ ali „vpliv“ ni pogoj, ki je izrecno določen v členu 2(7)(c), prva alinea, osnovne uredbe. Zato je torej treba preveriti, ali – kot trdi Svet – državni nadzor, kakršen je bil ugotovljen v obravnavani zadevi, nujno obsega obstoj „večjega vmešavanja“ države v smislu te določbe.

83 Opozoriti je treba, da člen 2(7)(c), prva alinea, osnovne uredbe zahteva, da mora zadevni proizvajalec izvoznik, da bi se mu priznal STG, med drugim predložiti zadostne dokaze, da „se odločitve podjetij glede cen, stroškov in vložkov, vključno npr. s surovinami, stroški tehnologije in dela, obsegom proizvodnje, prodajo in vlaganji, sprejemajo kot odziv na tržne signale, ki odražajo ponudbo in povpraševanje, in brez večjega vmešavanja države s tem v zvezi“.

84 Iz besedila te določbe je jasno razvidno, da je treba obstoj večjega vmešavanja države presojati glede na način, na katerega se sprejemajo „odločitve podjetij glede cen, stroškov in vložkov.“ Določba od zadevnega proizvajalca izvoznika namreč zahteva, da dokaže, da so njegove odločitve sprejete po eni strani „kot odziv na tržne signale“ in po drugi strani „brez večjega vmešavanja države“. Poleg tega uporaba izraza „s tem v zvezi“ dodatno krepi zvezo med upoštevnimi odločitvami in vmešavanjem države. Ravnanje države, ki ne bi moglo vplivati na te odločitve, zato ne bi bilo „večje vmešavanje“ v smislu člena 2(7)(c), prva alinea, osnovne uredbe.

85 Poleg tega ob upoštevanju besedila, namena in konteksta te določbe izraza „večje vmešavanje države“ ni mogoče izenačiti z vsakim vplivom na dejavnosti podjetja ali z vsako vpletenostjo v njegov postopek odločanja, ampak ga je treba razumeti kot ukrep državnih organov, ki lahko povzroči, da odločitve podjetja niso v skladu s pogoji tržnega gospodarstva.

86 Prav uporaba izraza „večje vmešavanje“ namreč dokazuje namen zakonodajalca Skupnosti, da dovoli nekaj državnega vpliva na dejavnosti podjetja ali vpletenosti v njegov postopek odločanja, ki pa ne sme nikakor vplivati na način sprejemanja odločitev v zvezi s cenami in stroški vložkov.

87 Prav tako je treba poudariti, da so v skladu s členom 2(7)(b) in (c) osnovne uredbe pogoji iz člena 2(7)(c), od prve do pete alinee, namenjeni za ugotovitev istovetnosti proizvajalcev, ki so vključeni v protidampinško preiskavo, za katere „pogoji tržnega gospodarstva […] prevladujejo glede proizvodnje in prodaje zadevnega podobnega izdelka“ (člen 2(7)(b) osnovne uredbe; glej tudi peto uvodno izjavo Uredbe št. 905/98) in „ki deluje[jo] v pogojih tržnega gospodarstva“ (člen 2(7)(c) osnovne uredbe). Poleg tega uporaba pravil iz člena 2, od (1) do (6), osnovne uredbe predpostavlja, da so na voljo neki podatki, na primer plačane cene ali cene, ki se plačujejo, stroški proizvodnje in prodaja „v običajnem poteku trgovanja“, ki se nanašajo v glavnem na proizvod, ki je predmet preiskave (člen 2(1) osnovne uredbe). Prav v tem kontekstu merila, določena v členu 2(7)(c), osnovne uredbe zahtevajo, da podjetja, ki želijo koristiti STG, delujejo v pogojih tržnega gospodarstva in da so cene, stroški in zbirka osnovnih računovodskih evidenc zanesljivi (glej v tem smislu sodbo Sodišča prve stopnje z dne 23. oktobra 2003 v zadevi Changzhou Hailong Electronics & Light Fixtures in Zhejiang Yankon proti Svetu, T-255/01, Recueil, str. II-4741, točka 41).

88 Treba je torej ugotoviti, da se z zadevnim pogojem želi preveriti, ali na upoštevne odločitve proizvajalcev izvoznikov vplivajo izključno poslovni razlogi, ki so značilni za podjetje, ki deluje v pogojih tržnega gospodarstva, oziroma ali jih izkrivljajo drugi vzroki, značilni za državna gospodarstva.

89 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da Svet pravilno poudarja, da je treba pri razlagi in uporabi člena 2(7)(c), prva alinea, osnovne uredbe upoštevati dejstvo, da se države, določene v členu 2(7)(b) iste uredbe, ne štejejo za države s tržnim gospodarstvom, in to

kljub reformam, ki so bile tam izvedene (glej v tem smislu zgoraj v točki 34 navedeno sodbo Shanghai Teraoka Electronic proti Svetu, točki 51 in 52). Gre za presojo zakonodajalca Skupnosti glede ekonomskih, pravnih in političnih razmer v teh tretjih državah, ki je izrecno priznana v členu 2(7) osnovne uredbe in ki v zvezi z določitvijo normalne vrednosti utemeljuje posebno obravnavo uvoza iz teh držav. Zato je treba predpostaviti, da pogoji, v katerih delujejo podjetja v teh državah, niso primerljivi – razen če ni dokazano drugače – s pogoji v državah s tržnim gospodarstvom.

90 Natančneje, v kontekstu države brez tržnega gospodarstva bi lahko dejstvo, da družbo s sedežem v taki državi nadzoruje država, povzročilo dvome v zvezi z vprašanjem, ali zadnja ne presega vloge običajnega delničarja, ki spoštuje pravila trga, in ali je uprava družbe dovolj neodvisna od države, da lahko sprejema samostojne odločitve v zvezi s cenami in stroški vložkov ter kot odziv na tržne signale, ki odražajo ponudbo in povpraševanje. Poleg tega je treba poudariti, kot izhaja iz člena 2(7)(c), prva alinea, osnovne uredbe, v skladu s katero se odločitve podjetij „sprejemajo“, da je zakonodajalec Skupnosti izrecno zahteval, da mora postopek odločanja zadevnega podjetja potekati brez vsakršnega večjega državnega vmešavanja. Tako mora podjetje dokazati, da odločitve glede cen in stroškov vložkov sprejema samostojno, da na njih vplivajo razlogi, značilni za tržno gospodarstvo, in sicer zlasti maksimizacija dobičkov, ter da na njih ne vplivajo razlogi, ki so značilni za državne oblasti. Vendar je samostojno sprejemanje odločitev, ki so utemeljene s poslovnimi razlogi, načeloma značilnost zasebnega sektorja, zato je legitimno, da institucije Skupnosti v okviru izvrševanja svoje široke diskrecijske pravice, ki jo imajo na tem področju, pri preizkusu dokazov, ki jih je predložil zadevni izvoznik, upoštevajo dejstvo, da zadevno podjetje nadzoruje država.

91 Vendar pa državni nadzor, kakršen je bil ugotovljen v obravnavani zadevi, kot tak ni nezdružljiv s sprejemanjem poslovnih odločitev zadevnega podjetja v skladu s pogoji

tržnega gospodarstva in zlasti ne pomeni, da na odločitve podjetja v zvezi s cenami in stroški vložkov vplivajo drugačni razlogi kot razlogi podjetja, ki deluje v takšnih pogojih.

92 Pristop, ki ga je v postopku zagovarjal Svet in ki je prav tako razviden iz uvodne izjave 13 izpodbijane uredbe, s katerim se izenačuje državni nadzor z „večjim vmešavanjem države“ v smislu člena 2(7)(c), prva alinea, osnovne uredbe, načeloma pripelje do tega, da so državno nadzorovane družbe izključene od ugodnosti STG ne glede na konkretne dejanske, pravne ali ekonomske razmere, v katerih delujejo, in zlasti ne glede na vprašanje, ali so predložile zadostne dokaze za ugotovitev, da država ni presegla vloge običajnega delničarja v državi s tržnim gospodarstvom, da je podjetje odločitve sprejelo samostojno in ne glede na razloge, značilne za državne oblasti, ter da so torej na te odločitve vplivali le poslovni razlogi, značilni za podjetja, ki delujejo v pogojih tržnega gospodarstva.

93 V tem kontekstu je treba zlasti poudariti, da trditve Sveta v zvezi z imenovanjem in sestavo upravnega odbora tožeče stranke, ob upoštevanju spisa, ne izražajo dvoma o dejstvu, da državni nadzor družbe ostaja, kot trdi tožeča stranka, v mejah običajnih mehanizmov trga.

94 Po eni strani je namreč v zvezi z imenovanjem upravnega odbora iz spisa razvidno, da država ali državne organizacije nimajo pravice neposrednega imenovanja enega ali več članov upravnega odbora. Kot je namreč tožeča stranka navedla v zahtevku za priznanje STG, člane upravnega odbora v skladu z njenim statutom izvoli skupščina delničarjev. Poleg tega institucije navedenega nikakor ne izpodbijajo in iz navedb Sveta izhaja, nasprotno, da se trditev v uvodni izjavi 13 osnovne uredbe nanaša prav na dejstvo, da zaradi velike razpršenosti zasebnih deležev, ki omogočajo nadzor skupščine delničarjev delničarjem, ki so javni subjekti, ti v praksi odločajo o sestavi upravnega odbora. Zgolj to dejstvo pa ne omogoča ugotovitve, da so delničarji, ki so javni subjekti, v drugačnem položaju ali da ravnajo drugače kot manjšinski zasebni delničar, ki bi zaradi razpršenosti

večinskih delničarjev dejansko nadzoroval skupščine delničarjev. Zato to prav tako ne more biti razlog za zavrnitev priznanja STG tožeči stranki.

95 Po drugi strani je treba v zvezi s sestavo upravnega odbora ob upoštevanju spisa in trditev Sveta ugotoviti, da trditve v zvezi z obstojem povezav med večino v upravnem odboru in državo prav tako temeljijo zgolj na dejstvu, da tožečo stranko nadzoruje država. Medtem ko institucije niso navedle nobenega ugovora v zvezi z dvema od devetih članov upravnega odbora, pa so namreč trem drugim članom očitale, da so v delovnem razmerju s tožečo stranko (šlo je za „generalnega direktorja“ in „generalnega poddirektorja“) ali imajo z njo sklenjeno pogodbo o opravljanju storitev (šlo je za predsednika upravnega odbora), čeprav je bila tožeča stranka pod državnim nadzorom. Zgolj tega dejstva pa ni mogoče šteti za neskladnega s pogoji tržnega gospodarstva in to ob neobstoju drugih dokazov o njihovi povezavi z državo ne utemeljuje trditve, da na odločitve teh članov v upravnem odboru vplivajo razlogi, ki so značilni za javne oblasti. V teh okoliščinah je treba, ne da bi bilo treba preizkusiti trditve tožeče stranke v zvezi z drugimi člani upravnega odbora, zavrniti očitek, da večina upravnega odbora ohranja z državo vezi, ki niso združljive s pogoji tržnega gospodarstva.

96 Ugotoviti je torej treba, da razlogi v uvodni izjavi 13 izpodbijane uredbe ne vsebujejo nobenega elementa, s katerim bi se lahko utemeljila zavrnitev priznanja STG v obravnavani zadevi. Zlasti pa ugotovitev Sveta, da je tožeča stranka pod „znatnim državnim nadzorom in vplivom“, ob upoštevanju spisa zgolj potrjuje obstoj državnega nadzora tožeče stranke.

97 Ker tako merilo državnega nadzora ni izrecno navedeno med pogoji zadevne določbe, pristop Sveta ni v skladu s sistemom, ki ga je na podlagi Uredbe št. 905/98 uvedel z določbami člena 2(7)(b) in (c) v osnovni uredbi in ki temelji na preizkusu institucij

Skupnosti za vsak primer posebej, ali so dokazi, ki so jih predložili proizvajalci izvozniki, ki so vključeni v protidampinško preiskavo in želijo uživati ugodnosti STG, zadostni ali ne.

98 Zato je treba ugotoviti, da tožeča stranka upravičeno poudarja, da razlogi, navedeni v uvodni izjavi 13 izpodbijane uredbe, dokazujejo, da so institucije za presojo zadostnosti dokazov, ki jih je predložila tožeča stranka, uporabile merilo, ki ni določeno v členu 2(7)(c) osnovne uredbe. Čeprav je namreč državni nadzor podjetja dokaz, ki bi se morda lahko upošteval, pa sam po sebi ne zadostuje za dokaz obstoja „večjega vmešavanja države“ v smislu te določbe.

99 Res je, da dokazno breme nosi proizvajalec izvoznik, ki želi, da se mu prizna STG. Vendar pa je treba ugotoviti, da je tožeča stranka v obravnavanem primeru Komisiji predložila različne dokaze, s katerimi je poskušala dokazati, da izpolnjuje pogoj iz člena 2(7)(c), prva alinea, osnovne uredbe. Vendar je bilo zaradi izenačevanja državnega nadzora z „večjim vmešavanjem države“ v smislu te določbe glede teh dokazov odločeno, da niso upoštevni.

100 Tožeča stranka je tako predložila dokaze, ki jih je sicer Komisija zahtevala v svojem vprašalniku za proizvajalce, ki uveljavljajo STG in ki se nanašajo na odločitve, sprejete med preiskavo, glede cen in stroškov, sklepanja pogodb, nihanja cen, regulativnega okvira (na področju cen, distribucije in izvoznih dovoljenj) in na postopek odločanja v družbi. V zvezi s tem je treba poudariti, da Svet ne izpodbija trditev tožeče stranke, da je Komisija preučila njene dokumente v zvezi s cenami, stroški in nakupi vložkov med pregledom na kraju samem, in da ta ni izrazila nobenega zadržka v zvezi z njihovo resničnostjo. Nasprotno, Svet je v postopku izrecno priznal, da so institucije Skupnosti menile, da dokazi glede posameznih poslovnih odločitev niso bili upoštevni za njihovo presojo vprašanja, ali je bil pogoj iz člena 2(7)(c), prva alinea, osnovne uredbe izpolnjen, in zlasti vprašanja, ali so bile te odločitve sprejete brez večjega vmešavanja države.

101 Prav tako ni ne iz besedila izpodbijane uredbe ne iz spisa preiskave mogoče ugotoviti, da so institucije upoštevale dokaze – ki jih je tožeča stranka predložila v zahtevku za priznanje STG in ki so bili večkrat ponovno navedeni v preiskavi – glede obstoječih zagotovil v njenem statutu, v kitajskem zakonu o družbah in pravilih o kotaciji na borzi v Šanghaju, da bi presodile koliko so ta zagotovila pomenila zadostne dokaze, da so bile odločitve tožeče stranke glede cen in stroškov vložkov sprejete brez večjega vmešavanja države. Enako velja za dokaze v zvezi z ravnanjem delničarjev, ki so javni subjekti, in zasebnih delničarjev med glasovanjem na skupščini delničarjev in za dokaze v zvezi z udeležbo države. Natančneje, v obvestilu z dne 5. decembra 2003, v delu z naslovom „Vpliv države“, ti dokazi niso obravnavani. To velja tudi za dopis z dne 6. aprila 2004, s katerim je Komisija potrdila svojo odločitev, da tožeči stranki ne prizna STG.

102 Iz vsega zgoraj navedenega izhaja, da dejstva, navedena v uvodni izjavi 13 izpodbijane odločbe ne morejo utemeljiti ugotovitve Sveta v uvodni izjavi 15 te uredbe, da tožeča stranka ni izpolnila vseh meril, ki so določena v členu 2(7)(c), prva alinea, osnovne uredbe.

103 Teh ugotovitev ni mogoče izpodbiti s trditvami Sveta, da imajo institucije, v skladu s sodno prakso, široko diskrecijsko pravico v primeru, kot je ta v obravnavani zadevi.

104 Navedene ugotovitve namreč ne temeljijo na presoji dejanskih, pravnih in političnih razmer, ki spadajo v široko diskrecijsko pravico institucij na tem področju, ampak temeljijo na opredelitvi obsega upoštevnih pravnih pravil, ki jih je sprejel Svet. Sodišče Skupnosti v okviru svojega nadzora zakonitosti izvaja popoln nadzor glede pravilne uporabe upoštevnih pravnih pravil s strani institucij (glej v tem smislu sodbo Sodišča prve stopnje z dne 7. novembra 2007 v zadevi Nemčija proti Komisiji, T-374/04, ZOdl., str. II-4431, točka 81).

105 Poudariti je namreč treba, da je Svet s členom 2(7)(b) in (c) osnovne uredbe in zlasti z določitvijo natančnih meril za priznanje STG omejil svojo diskrecijsko pravico, da bi poleg tega upošteval tudi „spremenjene gospodarske razmere“ na Kitajskem (peta uvodna izjava Uredbe št. 905/98). Presoja Sveta na podlagi te zahteve mora tako biti opravljena v mejah teh pravnih pravil, izvajanje široke diskrecijske pravice na tem področju pa ne sme povzročiti, da bi bili postavljeni taki pogoji za podelitev STG, ki bi presegali tiste, ki so določeni v členu 2(7)(c) osnovne uredbe.

106 Poleg tega je treba opozoriti, da kadar imajo institucije Skupnosti široko diskrecijsko pravico, je spoštovanje pravic, ki jih zagotavlja pravni red Skupnosti v upravnih postopkih, še bolj temeljnega pomena in da so med temi jamstvi predvsem obveznost pristojne institucije, da skrbno in nepristransko preuči vse upoštevne vidike posamezne zadeve, pravica zadevne osebe, da predstavi svoje stališče, ter da je odločitev zadostno obrazložena (sodba Sodišča z dne 21. novembra 1991 v zadevi Technische Universität München, C-269/90, Recueil, str. I-5469, točka 14, in sodba Sodišča prve stopnje z dne 13. julija 2006 v zadevi Shandong Reipu Biochemicals proti Svetu, T-413/03, ZOdl., str. II-2243, točka 63). Zato je v primeru, kakršen je ta v obravnavani zadevi, naloga sodišča Skupnosti – čeprav ne sme posegati v presojo, ki je pridržana organom Skupnosti – da se prepriča, da so institucije v okviru presoje, ki jo morajo opraviti za namene člena 2(7)(c) osnovne uredbe, upoštevale vse upoštevne dokaze, ki jih je predložil proizvajalec izvoznik, in da so jih presodile z vso dolžno skrbnostjo (glej v tem smislu in po analogiji zgoraj navedeno sodbo Shandong Reipu Biochemicals proti Svetu, točka 64). Kot je bilo navedeno zgoraj, je napačna razlaga pravnih pravil, ki veljajo v obravnavani zadevi, povzročila, da institucije niso upoštevale upoštevnih dokazov, ki jih je predložila tožeča stranka.

107 Poleg tega je treba poudariti, da je Svet pravilno menil, da metoda določitve normalne vrednosti proizvoda, določena v točki (b) člena 2(7) osnovne uredbe, pomeni izjemo od posebne metode, ki je v ta namen določena v točki (a) člena 2(7), ker se zadnjenavedena načeloma uporablja za uvoz iz držav brez tržnega gospodarstva, in da jo je zato treba razlagati ozko (zgoraj v točki 87 navedena sodba Changzhou Hailong Electronics & Light Fixtures in Zhejiang Yankon proti Svetu, točka 39, in zgoraj v točki 34 navedena sodba Shanghai Teraoka Electronic proti Svetu, točka 50). Vendar to ne more

upravičiti pristopa Sveta, ki načeloma izenačuje državni nadzor, kot je naveden v uvodni izjavi 13 izpodbijane uredbe, z „večjim vmešavanjem države“ v smislu člena 2(7)(c), prva alinea, in to brez kakršnega koli upoštevanja dokazov glede konkretnih dejanskih, pravnih in ekonomskih razmer, v katerih tožeča stranka deluje. Ta pristop je namreč, kot je bilo pravkar ugotovljeno, enakovreden določitvi pogojev za priznanje STG, ki presegajo tiste, ki so določeni v členu 2(7)(c) osnovne uredbe.

108 Nazadnje, predlogu tožeče stranke, naj Sodišče prve stopnje odloči, ali so dokazi, ki jih je predložila tožeča stranka, zadostovali ali ne za ugotovitev, da je bil pogoj iz člena 2(7)(c), prva alinea, osnovne uredbe izpolnjen, ni treba ugoditi, saj je ta presoja pridržana institucijam Skupnosti. Kot pravilno poudarja Svet, morajo institucije Skupnosti presoditi, ali informacije, ki jih je poslal proizvajalec izvoznik, zadostujejo za dokaz, da so pogoji iz člena 2(7)(c) osnovne uredbe izpolnjeni, sodišče Skupnosti pa mora preveriti, ali je ta presoja očitno napačna (glej v tem smislu zgoraj v točki 34 navedeno sodbo Shanghai Teraoka Electronic proti Svetu, točki 52 in 53). Sodišču prve stopnje torej ni treba opraviti takšnega preizkusa namesto zadevnih institucij.

109 Iz zgoraj navedenega je razvidno, da je treba te očitke sprejeti.

Očitki glede presoje Sveta v zvezi z določanjem izvoznih cen tožeče stranke

110 Tožeča stranka meni, da presoja Sveta v zvezi z določanjem njenih izvoznih cen ne more utemeljiti zavrnitve, da se ji prizna STG. Prvič, tožeča stranka v bistvu navaja, da izvoz ni upošteven za presojo zahtevka za priznanje STG, in da je torej Svet napačno razlagal

člen 2(7)(b) in (c) osnovne uredbe. Drugič, presoja Sveta v zvezi z določanjem izvoznih cen tožeče stranke naj bi bila očitno napačna.

Očitek v zvezi z napačno razlago člena 2(7)(b) in (c) osnovne uredbe

– Trditve strank

111 Tožeča stranka trdi, da zato, ker se postopek žigosanja izvoznih pogodb s strani Kitajske gospodarske zbornice uvoznikov in izvoznikov kovin, rud in kemikalij (v nadaljevanju: KGZKRK), nanaša na izvozne cene, in ne na prodajo zadevnega proizvoda na notranjem kitajskem trgu, ta postopek ne more biti upoštevna podlaga za zavrnitev priznanja STG tožeči stranki. Nasprotna presoja Sveta po mnenju tožeče stranke izhaja iz razlage člena 2(7)(c), prva alinea, osnovne uredbe, ki ni združljiva s splošno sistematiko protidampinškega sporazuma, Protokola o pristopu LRK k STO in osnovne uredbe.

112 V zvezi s tem navaja, da se člen 2(7) osnovne uredbe in člen 15 Protokola o pristopu LRK k STO nanašata na določitev normalne vrednosti in temeljita na upoštevanju prodaje zadevnega proizvoda na notranjem kitajskem trgu. Izvozne cene naj bi bile, nasprotno, drugačen pojem iz osnovne uredbe, ki naj bi ga urejala drugačna pravila. Tožeča stranka meni, da takšno razlago potrjuje preambula Uredbe št. 905/98, sodna praksa Sodišča prve stopnje (zgoraj v točki 34 navedena sodba Shanghai Teraoka Electronic proti Svetu) in običajna praksa institucij, ki naj bi za presojo, ali obstaja „večje vmešavanje države“, vedno upoštevale odločitve glede cen na zadevnem notranjem trgu, in ne izvoznih cen.

113 Svet trdi, da ni pomembno, da se postopek žigosanja pogodb s strani KGZKRK nanaša le na izvoz. Meni, da je tožeča stranka pomešala pogoje za priznanje STG z določanjem normalne vrednosti in izračunom izvozne cene v primeru, da bi ji bil STG priznan. Izvoznik mora, da bi se mu priznal STG, predložiti zadostne dokaze, da ni nobenega državnega vmešavanja v zvezi s cenami in prodajo podjetja. Ta pogoj naj ne bi bil izpolnjen, če se država vmešava v zvezi z izvoznimi cenami. Poleg tega Svet poudarja, da je Sodišče prve stopnje v zgoraj v točki 34 navedeni sodbi Shanghai Teraoka Electronic proti Svetu (točke od 94 do 109) še posebej podrobno obravnavalo ugotovitve institucij v zvezi z izvoznimi cenami, ki jih nadzoruje država.

– Presoja Sodišča prve stopnje

114 Čeprav tožeča stranka pravilno poudarja, da se člen 2(7) osnovne uredbe nanaša na določitev normalne vrednosti, ki v okviru tega pravila pomeni drugačen pojem, kot so izvozne cene, pa iz tega ne sledi, da je ravnanje zadevnih proizvajalcev izvoznikov v zvezi z izvoznimi cenami popolnoma neupoštevno za uporabo člena 2(7)(b) in (c) osnovne uredbe.

115 Ta določba namreč v skladu s pravili iz člena 2, od (1) do (6), osnovne uredbe pogojuje določitev normalne vrednosti z dokazom zadevnega proizvajalca, da deluje v pogojih tržnega gospodarstva. Nobenega razloga ni, da bi se morali „pogoji tržnega gospodarstva“ obravnavati, kot da se nanašajo le na domače dejavnosti zadevnega proizvajalca. Nasprotno, ni mogoče zanikati, da je neobstoj omejitev v zvezi z izvoznimi dejavnostmi in zlasti svobodo pogajanja o izvoznih cenah značilnost tržnega gospodarstva.

116 Poleg tega stališče tožeče stranke nima nobene opore v besedilu petih alinej člena 2(7)(c) osnovne uredbe, kjer so navedeni dokazi, ki jih mora predložiti proizvajalec,

da bi se lahko štelo, da deluje v pogojih tržnega gospodarstva. Iz teh določb namreč nikakor ne izhaja, da se nanašajo le na domače dejavnosti zadevnih proizvajalcev. Zlasti navedba „odločitve podjetij glede cen“ nima nobenega pridržka, na podlagi katerega bi se te odločitve morale nanašati le na domači trg proizvajalca.

117 Tudi odstavek 15(a) Protokola o pristopu LRK k STO, ki ga navaja tožeča stranka, napotuje na merilo „pogojev tržnega gospodarstva“, kar zadeva zlasti prodajo podobnega proizvoda, ne da bi določal, da gre le za prodajo na domačem trgu.

118 Zato je treba ugotoviti, da tožeča stranka ni dokazala, da izraz „pogoji tržnega gospodarstva“, ki je hkrati uporabljen v osnovni uredbi in v Protokolu o pristopu LRK k STO, ni zadeval izvoznih cen. Zato bi lahko morebitne omejitve svobode določanja izvoznih cen legitimno utemeljile zavrnitev priznanja STG, torej institucije v zvezi s tem niso napačno uporabile prava.

119 Nazadnje je treba omeniti, da je tožeča stranka v svojih pripombah z dne 16. decembra 2003 priznala upoštevnost analize izvoza v kontekstu člena 2(7)(c), prva alinea, osnovne uredbe. Potrdila je namreč, da bi morala Komisija, če je država preprečila izvoz zaradi prenizkih cen, to upoštevati pri presoji obstoja večjega vmešavanja države, vendar je hkrati trdila, da to v zvezi z zadevnim proizvodom ni bilo tako.

120 Zato je treba ta očitek zavrniti.

Očitek glede očitno napačne presoje Sveta v zvezi z določanjem izvoznih cen tožeče stranke

– Trditve strank

121 Tožeča stranka v bistvu trdi, da je dokazala, da so bile njene izvozne cene svobodno določene le na podlagi poslovnih razlogov in brez kakršnega koli vmešavanja države. Zato naj bi bila presoja Sveta v zvezi z postopkom žigosanja izvoznih pogodb s strani KGZKRK očitno napačna.

122 V zvezi s tem se tožeča stranka, prvič, sklicuje na dokaze in pojasnila, ki so bila predložena Komisiji in ki jih je pozneje ta preverila med pregledom na kraju samem, ki naj bi dopuščali ugotovitev, da so bile odločitve tožeče stranke v zvezi s cenami utemeljene s popolnoma poslovnimi razlogi in jih ni ne narekovala ne nadzorovala država. Zlasti naj bi dokazala, da za prodajo zadevnega proizvoda na domačem ali svetovnem trgu ni bilo potrebno nobeno dovoljenje in da nobeno uravnavanje cen ni izhajalo iz ravnanja državnih organov.

123 Drugič, tožeča stranka naj bi v zvezi z KGZKRK pojasnila, da država te ni ne upravljala ne nadzorovala, ampak je bila nevladna organizacija, ki so jo ustanovili njeni člani. Poleg tega trdi, da preiskovalni spis vsebuje dokaze, da ciljne cene ni določila KGZKRK, ampak prav kitajski proizvajalci glifosata, in da to ni bila zavezujoča minimalna izvozna cena, temveč ciljna orientacijska cena. Tako se ni zahtevalo nobeno „spoštovanje“ te cene in je bil postopek žigosanja izvoznih pogodb zgolj formalnost.

124 Natančneje, tožeča stranka naj bi pojasnila, da so se kitajski proizvajalci glifosata med seboj dogovorili o nujnosti ciljnih izvoznih cen (guided export pricing), da bi se zmanjšalo tveganje za protidampinške preiskave na tujih trgih. Vloga KGZKRK v zvezi

s tem naj bi bila olajševanje tega usklajevanja in opravljanje tajniških storitev. Tožeča stranka tako navaja, da so osnovo ciljne cene za leto, ki je sledilo, podali kitajski proizvajalci, ki so KGZKRK predložili svoje posamezne predloge. Vendar naj bi dejanske izvozne cene določil vsak proizvajalec na podlagi enakovrednih pogajanj s strankami. Prepis s tem povezane izvozne pogodbe naj bi se potem predložil KGZKRK, katere vloga naj bi bila vnos pogodbenih elementov v zbirko podatkov in žigosanje pogodbe, brez vmešavanja v izvozne cene. Podatki, ki jih je zbrala KGZKRK, naj bi se uporabljali za redno obveščanje, v splošni in nezaupni obliki, kitajskih proizvajalcev glifosata o izvoznih cenah. Po navedbah tožeče stranke je izvoznik carinskim organom pokazal pogodbe, ki jih je žigosala KGZKRK, in potem so ti začeli carinjenje.

125 Tretjič, tožeča stranka trdi, da je dokazala, da je KGZKRK žigosala vse njene izvozne pogodbe v času preiskave, ne glede na ceno, in da torej zatrjevana minimalna izvozna cena ni bila zavezujoča, sploh pa ne za tožečo stranko. V zvezi s tem navaja več dokazov, ki naj bi jih predložila med preiskavo in ki naj bi jih preverila Komisija med pregledom na kraju samem, kot so prepisi izvoznih pogodb in računov in popolni seznami njenega izvoza v Skupnost in na druge trge v času preiskave in vsi dokumenti, ki omenjajo cene, vključno s povprečno ceno na enoto izvoza, ki naj bi bila nižja od ciljne. Prav tako naj bi predložila potrdilo KGZKRK, da je ta v času preiskave žigosala vse pogodbe tožeče stranke o izvozu glifosata.

126 Tožeča stranka dodaja, da institucije niso upoštevale trditev in dokazov, ki jih je predložila v različnih fazah preiskave, saj so glede vloge KGZKRK v svojih različnih pisnih vlogah in izpodbijani uredbi obdržale enako obrazložitev. S tem naj institucije ne bi izpolnile standardov poštenosti, objektivnosti in nepristranskosti ter obveznosti skrbnega preizkusa, s čimer naj bi kršile načelo dobre uprave.

127 Tožeča stranka poleg tega trdi, da je trditev Sveta, ki temelji na dejstvu, da sta le dva proizvajalca glifosata v LRK zahtevala priznanje STG, „popolna špekulacija“, ki je „nedopustna“. Navaja, da je v vsakem primeru številne kitajske izvoznike dejansko ogrožal napad, ki ga je proti njim sprožila družba Monsanto v okviru protidampinških preiskav, ki so potekale skoraj vzporedno po vsem svetu, in da so se ti izvozniki raje izognili temu, da bi porabili še več sredstev za obrambo na trgu Unije. Tudi Audace vztraja zlasti pri tem in poudarja, da ta trditev Sveta dokazuje, da ima Svet površen in vnaprej ustvarjen pristop do presoje, ki jo mora opraviti v tej zadevi.

128 Nazadnje, tožeča stranka trdi, da ob predpostavki, da se je presoja Sveta nanašala na položaj, v katerem bi KGZKRK zaradi cene lahko zavrnila žigosanje izvozne pogodbe, pa ta možnost ob upoštevanju prakse, ki jo je tožeča stranka dokazala, in tega, da zavrnitev žigosanja ni dejansko dokazana, ne bi mogla upravičiti zavrnitev zahtevka za priznanje STG. Pravica veta brez sklicevanja nanjo namreč ne more pomeniti vmešavanja države in še manj njenega večjega vmešavanja. Tožeča stranka trdi, da je vsekakor dokazala, da zadevni mehanizem ni bil zasnovan tako, da bi lahko omogočil tako vmešavanje.

129 Poleg tega tožeča stranka poudarja, da formalnosti, ki jih je treba izpolniti pri izvozu, niso redke, in to celo v Uniji. Na primer, za živila v okviru skupne kmetijske politike (SKP) naj bi bilo obvezno izvozno dovoljenje. Poudarja, da se vlade v vseh državah s tržnim gospodarstvom stalno vmešavajo, tako na mikroekonomski kot na makroekonomski ravni, in da je uvedba protidampinških dajatev klasičen primer takšnega vmešavanja zaradi zaščite lokalne industrije. Razlika med sistemom tržnega gospodarstva in drugim sistemom naj bi bila torej povezana z vpeljavo pojma stopnjevanja („večje“) v pojem „vmešavanje države“.

130 Svet v bistvu trdi, da je obstajal sistem zelo učinkovitega nadzora, ki ga je vodila država posredno prek KGZKRK in carinskih organov in ki je torej pomenil vmešavanje vlade LRK v določanje izvoznih cen tožeče stranke. V teh okoliščinah naj bi bila cena, ki jo je

dejansko določila tožeča stranka, in zlasti dejstvo, da naj bi KGZKRK žigosala pogodbe, v katerih je bila cena nižja od „spodnje meje cene“, neupoštevna.

131 Svet v zvezi s tem poudarja, da je tožeča stranka v odgovoru na zahtevo Komisije za posredovanje dodatnih podatkov pojasnila, da je v KGZKRK obstajala skupina za usklajevanje izvoznikov glifosata, ki se je sestajala za določanje ustrezne „spodnje meje cene“ za izvoz. Večina izvoza naj bi imela višje cene od „spodnje meje cene“, ki naj bi dve leti ostala ista. Po navedbah tožeče stranke so morale biti vse izvozne pogodbe predložene KGZKRK, ki je preverila prodajne cene in žigosala pogodbo, če je bila prodajna cena višja od „spodnje meje cene“. Vlada LRK naj bi kitajskim carinskim organom ukazala, da odobrijo izvoz le, če je na pogodbi žig KGZKRK.

132 Svet trdi, da je tožeča stranka v poznejšem dopisu navedla, da se je z uporabo izraza „spodnja meja cene“ slabo izrazila in da je bila naloga KGZKRK le preverjanje pogodbene cene. Vendar pa Svet poudarja, da tožeča stranka, ko je trdila, da je KGZKRK žigosala pogodbe, katerih cena je bila nižja od „spodnje meje cene“, ni hkrati nikoli trdila, da KGZKRK ni imela pravice do zavrnitve žigosanja pogodbe, katere cena je bila nižja od „spodnje meje cene“. Svet meni, da če ta ni imela te pravice, celotni sistem odobritve ne bi mogel izpolniti namena, zaradi katerega je bil ustanovljen, in sicer zagotavljanja, da določanje izvoznih cen glifosata iz LRK ne sproži začetka protidampinške preiskave v tujini.

133 Glede trditve tožeče stranke, da KGZKRK država ni ne upravljala ne nadzorovala in da „spodnje meje cene“ ni določila KGZKRK, ampak kitajski proizvajalci glifosata, Svet

meni, da je v nasprotju z besedilom povzetka iz informativne brošure o KGZKRK, ki se glasi:

„Prodaja po nizkih cenah povzroča, da imajo vlada, industrija in podjetja velike izgube in vodi zadevno industrijo ter podjetja v protidampinške primere v tujini. Da bi se ohranil strog izvozni sistem in zaščitili industrijski interesi, je vlada sprejela ukrepe, ki dajejo KGZKRK pravico do žigosanja pogodb in preverjanja izvoznih cen za carinjenje." (poudarek Sveta izpuščen)

134 Poleg tega Svet meni, da je ceno, če so jo očitno določili vsi proizvajalci glifosata, dejansko določila država, saj je bila velika večina proizvajalcev javnih podjetij ali podjetij, ki jih nadzoruje država. V zvezi s tem Svet ugotavlja, da sta od 39 proizvajalcev glifosata v LRK, navedenih v zahtevi za pregled, le dva zahtevala priznanje STG. Svet iz tega sklepa, da je 37 preostalih proizvajalcev ugotovilo, da ne izpolnjujejo zahtevanih pogojev za pridobitev STG, kar naj bi pomenilo, da so bili v lasti ali pod nadzorom države.

135 Svet poudarja, da ker carinski organi niso odobrili izvoza, če pogodbe ni žigosala KGZKRK, je ta prav tako lahko nasprotovala vsakemu izvozu, s katerim ni bila spoštovana „spodnja meja cene". Po mnenju Sveta je to resnično in dejansko zavezovalo izvoznike, med katerimi je tožeča stranka, da so spoštovali „spodnjo mejo cene", čeprav je KGZKRK včasih žigosala tudi izvozne posle, katerih cena je bila nižja od te.

136 Nazadnje, v odgovor na trditve tožeče stranke, da formalnosti, ki jih je treba izpolniti pri izvozu, niso bile redke, Svet trdi, da vmešavanja države v tržno gospodarstvo, kjer vse družbe, tudi če so popolnoma v lasti države, načeloma delujejo v skladu s tržnimi merili, ni mogoče primerjati s tistim, ki se opravlja v državi, ki nima takšnega gospodarstva, kjer državno nadzorovana družba ne deluje v skladu s tržnimi merili. Poleg tega uvedba

takšnega splošnega okvira, v katerem družbe delujejo, tudi če vpliva na odločitve družb, vključno glede cen, po mnenju Sveta ni vmešavanje države v smislu člena 2(7)(c), prva alinea, osnovne uredbe.

– Presoja Sodišča prve stopnje

137 Za uvod je treba ugotoviti, kot je navedeno zgoraj, da se morajo morebitne omejitve svobode določanja izvoznih cen upoštevati pri presoji vprašanja, ali so pogoji iz člena 2(7)(c) osnovne uredbe izpolnjeni. Tožeča stranka je tako morala zlasti dokazati, da je bil njen izvoz v skladu z ravnanjem podjetja, ki deluje v pogojih tržnega gospodarstva, in zlasti da se je lahko svobodno odločala o izvoznih cenah glede na popolnoma poslovne razloge in brez večjega vmešavanja države.

138 V zvezi s tem je treba poudariti, da je tožeča stranka v zahtevku za priznanje STG, v odgovoru na vprašanja Komisije, ki jih je ta postavila v vprašalniku za proizvajalce, ki želijo pridobiti navedeni status, v bistvu navedla, da je imela vse potrebne pravice za izvoz in uvoz, da je njen izvoz izhajal iz pogajanj, ki so temeljila na poslovnih dejavnikih, in da se država nikakor ni vmešavala v določanje cen, količin, pogojev ali načinov prodaje. Tožeča stranka je prav tako predložila dokazila, ki jih je zahtevala Komisija, med drugim tudi seznam prodaj v Skupnost v obdobju preiskave in mesečne količine izvozne prodaje zadevnega izdelka ter mesečno povprečje izvoznih prodajnih cen v obdobju preiskave.

139 Kot izhaja iz izpodbijane uredbe (uvodna izjava 14, pojasnjena z uvodno izjavo 17) in kot je Svet poudaril v postopku, so institucije vseeno ugotovile, da je država z mehanizmom žigosanja izvoznih pogodb s strani KGZKRK, na katerega je opozorila pritožnica,

izvajala znaten nadzor nad tožečo stranko glede določanja izvoznih cen zadevnega proizvoda na način, ki ni v skladu s členom 2(7)(c), prva alinea, osnovne uredbe. Poleg tega je Komisija v obvestilu z dne 5. decembra 2003 potrdila, da je bilo treba ta mehanizem šteti za „večje vmešavanje države v odločitve izvoznikov glifosata“. Institucije, razen v teh ugotovitvah, niso izpodbijale zgoraj navedenih trditev tožeče stranke in ji niso očitale nikakršnega pomanjkanja sodelovanja ali nepredložitve potrebnih informacij, da bi se preverilo, ali glede njenih izvoznih dejavnosti obstajajo pogoji tržnega gospodarstva.

140 Tožeča stranka ne izpodbija obstoja zadevnega mehanizma, saj je med preiskavo sama predložila informacije v zvezi z njegovim delovanjem. Vendar v bistvu trdi, da je dokazala, da ta postopek ni v neskladju s pogojem iz člena 2(7)(c), prva alinea, osnovne uredbe. Torej mora Sodišče prve stopnje preveriti, ali so na podlagi dokazov, ki jih je predložila tožeča stranka med preiskavo, institucije lahko ugotovile, ne da bi storile očitno napako pri presoji, da je zaradi mehanizma žigosanja izvoznih pogodb s strani KGZKRK bilo mogoče ugotoviti, da tožeča stranka ni dokazala, da izpolnjuje ta pogoj.

141 Prvič, v zvezi s tem je treba poudariti, da je iz navedb tožeče stranke v njenih dopisih z dne 24. junija in 4. julija 2003 v odgovoru na zahtevo Komisije za posredovanje dodatnih podatkov v zvezi z zahtevkom za priznanje STG in iz pripomb, ki jih je predložila 16. in 23. decembra 2003 na obvestilo Komisije z dne 5. decembra 2003, razvidno, da je bil zadevni mehanizem uveden na pobudo proizvajalcev glifosata, članov KGZKRK, ki je nevladna organizacija, da bi se olajšalo njihovo usklajevanje s protidampinško zakonodajo in se jih zavarovalo pred pritožbami v zvezi s tem. Vlada je s tega stališča sprejela ukrepe, ki dajejo KGZKRK pravico do žigosanja pogodb in preverjanja izvoznih cen za carinjenje. Navedbe tožeče stranke v tem smislu so podprte z vsebino brošure o KGZKRK, ki jo je tožeča stranka prevedeno predložila v prilogi k dopisu z dne 24. junija 2003, in EGZ v dopisu z dne 21. novembra 2003. Po trditvah tožeče stranke so tako carinski organi v carinskem postopku preverjali, ali je izvozno pogodbo dejansko žigosala KGZKRK, vendar niso presojali cene, določene v zadevni pogodbi.

142 Drugič, iz zgoraj navedenih listin v spisu je razvidno, da so ceno določili člani skupine proizvajalcev glifosata. Navedbe tožeče stranke v zvezi s tem so podprte z dokumentom KGZKRK z dne 29. decembra 2001, ki je bil predložen Komisiji med njenim preverjanjem na sedežu tožeče stranke in ki ga je tožeča stranka še enkrat predložila v prilogi k svojim pripombam z dne 23. decembra 2003, iz katerega je razvidno, da je bilo zniževanje referenčne cene posledica „glasovanja“ zadevnih izvoznikov.

143 Tretjič, tožeča stranka je predložila več dokazov o tem, da zadevna cena v obdobju preiskave ni bila zavezujoča in da je lahko tožeča stranka določala nižje izvozne cene.

144 Čeprav je tožeča stranka v prvih pripombah glede KGZKRK v dopisu z dne 24. junija 2003 uporabila izraz „spodnja meja cene“, je pozneje v dopisu z dne 4. julija 2003 navedla, da spoštovanja zadevne cene niso zagotavljali ne vlada, ne KGZKRK, ne proizvajalci. Po teh trditvah je bila vloga KGZKRK le preverjanje cene, navedene v pogodbi, njen vnos v zbirko podatkov za statistične namene in po tem, ko je bilo to storjeno, žigosanje. Tožeča stranka je pojasnila, da žig torej ni pomenil, da je KGZKRK odobrila ceno, ampak da je bilo opravljeno preverjanje. Tožeča stranka je glede carinskih organov pojasnila, da so ti preverjali le, ali je bila pogodba žigosana. Trditve, da zadevna cena ni bila zavezujoča, je tožeča stranka pozneje ponovila v dopisih z dne 16. in 23. decembra 2003.

145 Poleg tega je iz dokumentov preiskave razvidno, da je tožeča stranka med preverjanjem na kraju samem predložila dodatna pojasnila glede zadevnega mehanizma in navedla, da je bilo decembra 2001 odločeno, da se žigosajo vse pogodbe, čeprav je bila cena nižja od referenčne cene, in da je KGZKRK leta 2002 (obdobje preiskave) žigosala vse pogodbe. Prav tako je poudarila, da je bil med srečanjem februarja 2003 sistem referenčnih cen opuščen, pogodbe pa so se še naprej dajale v žigosanje, da bi KGZKRK zbirala letne statistične podatke. Ta pojasnila so bila v dopisu tožeče stranke z dne 23. decembra 2003 prav tako predložena Komisiji.

146 Trditve, da zadevna cena ni bila zavezujoča, so podprte tudi z drugimi dokazi, ki jih je tožeča stranka predložila med preiskavo.

147 Prvič, kot poudarja tožeča stranka, iz vprašalnika Komisije za proizvajalce, ki želijo pridobiti STG in iz vprašalnika za proizvajalce izvoznike glifosata v LRK, izhaja, da je tožeča stranka v obdobju preiskave opravila dve prodaji v Skupnost in da je bila v obeh primerih cena nižja od „spodnje meje cene“, ki izhaja iz dokumenta KGZKRK z dne 29. decembra 2001, ki je bil predložen Komisiji med preverjanjem na kraju samem.

148 Drugič, tožeča stranka je vprašalniku za proizvajalce izvoznike glifosata v LRK v zvezi s svojo izvozno prodajo v druge države priložila tabelo, ki prikazuje zlasti količino in zneske teh prodaj. Iz navedenega je razvidno – kot je poudarila tožeča stranka, Svet pa temu ni nasprotoval – da je bila v zvezi z več kot 200 prodajami, ki so bile opravljene v obdobju preiskave, povprečna cena prav tako nižja od „spodnje meje cene“.

149 Tretjič, tožeča stranka je v podporo svojim navedbam med preverjanjem na kraju samem glede postopka žigosanja izvoznih pogodb s strani KGZKRK predložila prodajno pogodbo z dne 26. novembra 2002, ki je določala ceno, nižjo od „spodnje meje cene“, in ki je imela žig KGZKRK, ter račune, ki so se nanašali nanjo. Kot navaja tožeča stranka, so v dokumentaciji, ki je bila predložena Komisiji med tem preverjanjem, tudi drugi računi izvozne prodaje, ki določajo ceno, nižjo od „spodnje meje cene“. Tožeča stranka poudarja, Svet pa temu ni nasprotoval, da je Komisija te dokaze preverila. Poleg tega je predložila dokument KGZKRK z dne 29. decembra 2001, v katerem je bilo navedeno, da bi cena lahko nihala glede na spreminjanje tržnih razmer. Tožeča stranka je pozneje, v pripombah z dne 16. in 23. decembra 2003, Komisijo še opozorila na te dokaze, ki ji jih je predložila med preverjanjem.

150 Nazadnje, tožeča stranka je v dopisu z dne 1. oktobra 2003, ki je bil vložen v odgovor na pripombe EGZ glede zahtevka tožeče stranke za priznanje STG, predložila tudi dokument z dne 15. septembra 2003, v katerem KGZKRK izjavlja, da je žigosala vse pogodbe tožeče stranke v letu 2002 (obdobje preiskave) in da je bila cena le referenčna. Tudi ta dokument je bil posredovan Komisiji v dopisih tožeče stranke z dne 16. in 23. decembra 2003.

151 Treba je torej ugotoviti, da so zgoraj navedeni dokazi omogočali ugotovitev, da zadevnega mehanizma ni določila država, da so ceno določili proizvajalci glifosata, ki so bili člani KGZKRK, in da to ni povzročilo dejanskega omejevanja v zvezi z izvoznimi dejavnostmi tožeče stranke. Zato institucije, ne da bi dvomili o dokazni vrednosti ali zadostnosti teh dokazov, niso mogle ugotoviti, ne da bi storile očitno napako pri presoji, da je država z zadevnim mehanizmom izvajala znaten nadzor nad cenami zadevnega proizvoda in da je bil ta postopek „večje vmešavanje države“ v smislu člena 2(7)(c), prva alinea, osnovne uredbe.

152 Treba pa je poudariti, da institucije teh dokazov in navedb niso izpodbijale.

153 Po eni strani je tako iz spisa razvidno, da institucije niso nikoli prerekale navedb tožeče stranke, da je bila KGZKRK nevladna organizacija, in niso nikoli prerekale njenih trditev, da so bili proizvajalci glifosata pobudniki uvedbe zadevnega sistema, da bi se zmanjšalo tveganje za protidampinške preiskave na izvoznih trgih in omogočilo KGZKRK zbiranje statističnih podatkov. Poleg tega, če je iz besedila brošure o KGZKRK, na katerega se opira Svet (glej zgoraj točko 133), mogoče razbrati, da je vlada sprejela ukrepe, ki so omogočili vpletenost carinskih organov v zadevni mehanizem, to ni, nasprotno kot trdi Svet, v nasprotju s trditvami tožeče stranke, da tega mehanizma ni določila država in da so cene določili proizvajalci glifosata, ki so bili člani KGZKRK.

154 V zvezi s tem je treba prav tako zavrniti trditev Sveta v postopku, da dejstvo, da sta od 39 proizvajalcev glifosata v LRK le dva zahtevala priznanje STG, pomeni, da so bili ti v lasti ali pod nadzorom države in da je zato „spodnjo mejo cene“ dejansko določila država. Trditev v zvezi z razlogi, iz katerih teh 37 proizvajalcev ni zahtevalo priznanja STG, namreč nikakor ni utemeljena in ta ugotovitev, poleg tega, nikakor ne izhaja iz pisnih vlog institucij med preiskavo ali iz izpodbijane uredbe.

155 Po drugi strani institucije niso izpodbijale dokazne vrednosti ali zadostnosti dokazov, ki so obsegali zlasti različne račune in pogodbe, da bi se dokazalo, da je tožeča stranka svobodno določala nižje izvozne cene od „spodnje meje cene“, ampak so se omejile na splošne trditve, da je izvozne cene nadzorovala država. V nasprotju s trditvami Sveta so dokazi glede cen, ki jih je dejansko določila tožeča stranka, popolnoma upoštevni za preizkus pogoja iz člena 2(7)(c), prva alinea, osnovne uredbe. Zlasti pa ni mogoče trditi – ne da bi dvomili o dokazni vrednosti ali zadostnosti teh dokazov – kot je trdil Svet, da bi zagovarjal pristop, ki je bil sprejet v izpodbijani uredbi, da je obstajal sistem zelo učinkovitega nadzora in da je bila tožeča stranka dejansko zavezana k spoštovanju „spodnje meje cene“.

156 V teh okoliščinah se zdi, da je bil edini dokaz, na katerega so institucije oprle svojo presojo, možnost KGZKRK, da zavrne žigosanje izvozne pogodbe in torej prepove izvoz, s katerim se ne spoštuje „spodnja meja cene“ zaradi vpletenosti carinskih organov v mehanizem. Ta razlaga sledi tudi iz besedila obvestila z dne 5. decembra 2003, iz katerega je razvidno, da je Komisija ugotovila, da je bila pravica KGZKRK preprečiti izvoz, ki ne izpolnjuje pogojev, ki jih je določila, sama po sebi „večje vmešavanje države“ v smislu člena 2(7)(c), prva alinea, osnovne uredbe, in to ne glede na pojasnila tožeče stranke, da so bile zadevne cene ciljne in da je bil zadevni mehanizem uveden, da bi se zmanjšalo tveganje za protidampinške preiskave v tretjih državah ter omogočilo KGZKRK zbiranje statističnih podatkov.

157 Vendar pa zgolj na podlagi tega dejstva, glede na zgoraj navedene dokaze, ni bilo mogoče utemeljiti zavrnitve priznanja STG v obravnavani zadevi. Poudariti je namreč treba, da se za presojo, ali je tožeča stranka dokazala, da izpolnjuje pogoj iz člena 2(7)(c), prva alinea, osnovne uredbe, ne sme izključiti dokazov, da zadevni mehanizem po eni strani ni povzročil dejanskega omejevanja v zvezi z njenimi izvoznimi dejavnostmi in da po drugi strani niti ni bil zasnovan, da bi omogočil državno vmešavanje v te dejavnosti.

158 Zato je treba ugotoviti, da presoja institucij o vlogi KGZKRK ne zadostuje, glede na dokaze, ki jih je predložila tožeča stranka med preiskavo, za utemeljitev sklepa, da tožeča stranka ni dokazala, da izpolnjuje pogoj iz člena 2(7)(c), prva alinea, osnovne uredbe.

159 Zato je treba ta očitek sprejeti.

160 Nazadnje, v zvezi s trditvijo Sveta, da tožeča stranka, da bi uspela, v bistvu mora dokazati, da je bila pri splošni ugotovitvi v zvezi z obstojem večjega vmešavanja države, ki je temeljila na celoti zgoraj preučenih razlogov – in ne na vsakem posameznem – storjena očitna napaka pri presoji, Sodišče prve stopnje ugotavlja, da s temi razlogi, niti obravnavanimi skupaj, zavrnitev priznanja STG v obravnavanem primeru ne more biti utemeljena. Iz vsega navedenega je namreč mogoče sklepati, da institucije pri analizi dejstev, na katera so se oprle pri zavrnitvi priznanja STG, niso upoštevale vseh upoštevnih dokazov, ki jih je tožeča stranka predložila, da bi dokazala, da je odločitve sprejemala kot odziv na tržne signale in brez večjega vmešavanja države v zvezi s tem. Zato nobeno od teh dejstev, niti v kombinaciji z drugimi, ne more pripeljati do ugotovitve, da tožeča stranka ni dokazala, da izpolnjuje pogoj iz člena 2(7)(c), prva alinea, osnovne uredbe. Zato so bile tudi pri splošni ugotovitvi Sveta storjene zgoraj ugotovljene napake.

161 Poleg tega je treba opozoriti, da je bila zaradi zavrnitve zahtevka za priznanje STG, ki ga je predložila tožeča stranka, normalna vrednost za tožečo stranko določena v skladu s členom 2(7)(a) osnovne uredbe, namreč na podlagi podatkov proizvajalcev v tretji državi s tržnim gospodarstvom, in sicer Federativni republiki Braziliji (uvodne izjave od 23 do 31 izpodbijane uredbe), in zlasti na tej osnovi je bila izračunana splošna stopnja dampinga za vso LRK (uvodne izjave od 36 do 39 izpodbijane uredbe). Zato je zavrnitev priznanja STG morala vplivati na uvedbo dokončne protidampinške dajatve za tožečo stranko v skladu s členom 1 izpodbijane uredbe.

162 V teh okoliščinah je treba prvemu tožbenemu razlogu ugoditi in člen 1 izpodbijane uredbe razglasiti za ničen v delu, v katerem se nanaša na tožečo stranko, ne da bi bilo treba preizkusiti njene druge tožbene razloge in trditve.

Stroški

163 V skladu s členom 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Na podlagi prvega pododstavka člena 87(4) Poslovnika institucije, ki so se kot intervenientke udeležile postopka, nosijo svoje stroške. Svet ni uspel, zato se mu naloži plačilo njegovih stroškov, stroškov tožeče stranke in stroškov Audace, v skladu z njihovimi predlogi. Komisija nosi svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (četrti senat)

razsodilo:

1. **Člen 1 Uredbe Sveta (ES) št. 1683/2004 z dne 24. septembra 2004 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve na uvoz glifosata s poreklom iz Ljudske republike Kitajske se razglasi za ničen v delu, v katerem se nanaša na družbo Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group Co. Ltd.**

2. **Svet nosi svoje stroške in stroške, ki sta jih priglasili družba Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group Co. Ltd. ter Association des utilisateurs in distributeurs de l'agrochimie européenne (Audace).**

3. **Komisija nosi svoje stroške.**

Czúcz Labucka Prek

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 17. junija 2009.

Podpisi

Stvarno kazalo

Pravni okvir . . . . . II - 1976

Dejansko stanje . . . . . II - 1979

Postopek in predlogi strank . . . . . II - 1982

Pravo . . . . . II - 1985

Uvodne ugotovitve . . . . . II - 1986

Očitki glede presoje Sveta v zvezi z državnim nadzorom tožeče stranke in imenovanjem ter sestavo njenega upravnega odbora . . . . . II - 1990

Trditve strank . . . . . II - 1990

Presoja Sodišča prve stopnje . . . . . II - 2001

Očitki glede presoje Sveta v zvezi z določanjem izvoznih cen tožeče stranke . . . . . II - 2010

Očitek v zvezi z napačno razlago člena 2(7)(b) in (c) osnovne uredbe . . . . . II - 2011

– Trditve strank . . . . . II - 2011

– Presoja Sodišča prve stopnje . . . . . II - 2012

Očitek glede očitno napačne presoje Sveta v zvezi z določanjem izvoznih cen tožeče stranke . . . . . II - 2014

– Trditve strank . . . . . II - 2014

– Presoja Sodišča prve stopnje . . . . . II - 2019

Stroški . . . . . II - 2026